

AVE MARIA

MARCH, 1935

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management - Upravništvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. Alexander Urankar,
1852 W. 22nd Place,
Chicago, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMES. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Marčeva štev. 1935—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVII.

KRIŽ

J. C. S.

NEKOČ so se zbrala znamenja raznih veroizpovedanj na obronku visoke gore v Aziji. Tu je bil polumesec izloma in sveto znamenje Bude, kojega si nikdo ni upal izgovoriti, plamen, ki ga časte častilci ognja, sonce Perzov, beli slon, katerega časte v Birmi, znamenje konfucija, katerega ne smejo imenovati, in še mnogo drugih. V sredi med njimi pa je stal križ. — In znamenja so se začela pogovarjati med seboj, hvalila so se svoje moči in dejanj, koje so izvršili ljudje iz navdušenja ali pa iz strahu pred njimi.

In polumesec je rekel: "Jaz sem slava! Glejte, podjarmil sem si zemljo, vladarji in ljudstva so se tresla pred menoj, mogočna cesarstva sem razdril, ustanovil nova, ponesel sem zmago v daljni svet! Kjer sem se prikazal, se je vse klanjalo pred menoj, kamor sem stopil, se je tresla zemlja, ne bodo me pozabil, dokler bo stal svet. Jaz sem slava!" In zažarel je polumesec, in druga znamenja so se klanjala pred njim.

Pričelo je nato sveto znamenje Bude: "Jaz sem mir! Človek ni, ni bil in ne bo nikoli, kakor sen prihaja iz nirvaninega naročja in se zopet tja vrne, brez vsake želje, strahu in upanja. Milijoni in milijoni so našli v meni mir, pomiril sem divje strasti, moji prstaši ne poznajo žalosti in veselja. Jaz sem mir!"

Tudi njemu so se vsi priklonili. In plamen je dejal: "Jaz sem čistost! Kajti plamen uniči vse, kar je nečistega, očisti vse, kar je vredno očiščenja. Plamen ne gori doli k zemlji, visoko k nebu se dviga, dim se dviga v zrak in vetrovi ga ponašajo ko poslanca v daljni svet. Kaj bi bil človek brez mene? Dokler me ni imel, je bil kakor žival, in če me zgubi, bo zopet žival, kajti boji se me in tresoč se mi služi, in kadar jasno in čisto zažarim, me slavi in me moli. Jaz sem čistosts!"

Plamen je umolknil, in tudi njemu so se vsi priklonili.

In dvignilo se je znamenje konfucija in reko: "Jaz sem pridnost, marljivost! Človeku sem dal plug in ga naučil delo, naučil sem jih, da so obdelali širne pokrajine, ki so ležale nerodovitne, da so jim dale živež, potujoče nomade sem navadil na domačo grudo, ki jih redi in ki jih bo nekoč pokrivala. Jaz sem pridnost!"

Priklonili so se znamenju konfucija, pa je pričelo sonce: "Jaz sem življenje! Tisočletja že me molijo in mi skazujejo božje časti; kaj bi bili brez mene? Iz zemlje privabim bilko, skrbim, da dozori, razsvetlujem jim dan, in v noči upajo, da zopet pridem, da začnejo svoje delo in je končajo, ko odhajam. Pesniki so me opevali, modrijani uče, da brez mene ni nikakega življenja! Jaz sem življenje!" In s svojimi zlatimi žarki je obsvetilo vse, ki so se takoj poklonili soncu.

In govoril je križ: "Jaz sem ljubezen! Spravil sem sovražnike, dvignil trpine, zgubljene našel, te, ki so v zmotah, sem pripeljal nazaj. Še v smrti obračajo svoje oči na me, še v smrti jih tolažim. Nisem si osvojil sveta z mečem, in vendar je postal svet moj; premagal sem smrt, in ti, ki grede za menoj, se ne boji smrti; svetim jim v temo, sem vedno pri njih in peklenška vrata jih ne bodo premagala. Res da sem napravil njihovo življenje polno truda in dela, pa tudi polno veselja; dal sem jim upanje in večno življenje, učil sem jih, da so otroci enega Očeta in da naj se tega vedno spominjajo. Učil sem jih milobe in usmiljenja; kdor živi v meni, živi v miru, in kdor v meni umrje, bo živel. Nisem jim dal zapovedi; t, ki hodijo za menoj, imajo ljubezen in ljubezen je izpolnitev zapovedi. In še nekaj sem jim prinesel in jih naučil, kar je najplemenitejše in najkrasnejše: odpuščanje!"

PAPIGA

(Zapisal Marin Miha.)

UMRLA je stara dama. Bila je brez otrok in brez sorodnikov, torej brez dedičev. Njene stvari so prišle na dražbo, in se je dražba vršila prav ta trenotek. Komu v prid se bo porabil izkupiček, tega ni vedel nihče; pa se tudi nihče izmed vseh, ki so prišli k dražbi, za to ni brigal. K taki napol uradni akciji se sestanejo ponavadi ljudje iz nižjih obstranskih slojev, to so: Judovski starinarji, branjevke, dijaške gospodinje, žene delavcev ali tudi nižjih uradnikov ki so upale za malo denarja nabaviti to ali ono potrebno stvar, ki so jo dozdej še pogrešale pri gospodinjstvu. Topot si opazil med ženstvom tudi kako elegantnejšo damo; morebiti jo je slučajno pot nanesla mimo in je na oglasu brala, da se prav to uro vrši v tem lokalu dražba; morebiti jo je pritegnila radovednost, ker se je bralo, da je dražba po starejši samski dami, ki je umrla brez sorodnikov.

Dražba se je torej vršila. Monotono je vabil glas klicarja: „Prvič, drugič, tretjič. Brez posebnega zanimanja je prijemal v roke predmete, ki so prišli na vrsto, in jih prav tako brez zanimanja oddajal v roke tistih, ki so ob „tretjem“ največ ponudili.

Po stvareh, ki so se prodajale, je poznavalec lahko presodil, da se tu prodaja zapuščina dame, ki v življenju sicer ni bila posebno bogata, a je imela dober okus in čut za to, kaj je lepo in udobno. Mobilije so bile vse nekam iz starejše dobe; blago na zofi in naslanjačih obledelo, a ne strgano ali oguljeno; posoda in oprava je kazala, da je služila svojemu namenu dolgo vrsto let. Ni pa prišla na prodaj niti ena grda ali zamazana stvar. Že po tem si je mogel vsakdo v domišljiji priklicati pred oči podobo pokojne lastnice, kakršna je približno morala biti. Dama, ki ji sive kite pač niso mogle zatajiti let, a navzlic letom dušno živahna, v kretnjah še nekoliko deklška, v obraznih potezah še duhovita . . . Kar je nizkega in nelepega, to ni imelo pravice, da bi smelo vstopiti v te, skoro bi rekel, posvečene prostore. Na blazinastem stolu sedeč ob oknu je morda brala iz kake lepe knjige brez očal (očala namreč niso prišla na dražbo). Ko se je storil mrak v sobi, ji je morda knjiga zdrknila v naročje, pogled pa ji je šel skozi okno tja do robatih gorskih vrhov, ki so se izgubljali v daljavi in žareli ob luči zapadlih solnčnih žarkov . . . Časih je pač sedla h klavirju, nalahko zbrzela s prsti preko tipk in komaj komaj slišno z glasom spremljala popevko iz prejšnjih dni . . . In tu se je morda kedaj oglasila stara papiga, ki je bila zaprta v lepi, posrebreni kletki tam ob oknu; in je pomešala svoj glas z glasom svoje gospodarice. In je papiga plezala po steni kletke sem in tja in se oprijemala s kremplji in kljunom tankih palčič tako dolgo, da je gospodarica pristopila, se pogovorila z njo in ji dala sladkorja. Ta medsebojna navezanost je bila skoro gotovo edina stvar, ki je poživljala enoličnost trenutkov, ki so brzeli v nedogled.

Dražba se je vršila hitro in brez posebnih zaprek. Posamezni kupci so bili natihem edini, da si drug drugemu ne dražijo predmetov. Bilo je pa tudi zelo vroče v sobi, ker zunaj je žgalo julijevo sonce; tako da je vsak želel, naj bi se cenitev kmalu končala. Tudi klicar se je bil že naveličal svojega posla. Izprva je mešal med klice svoje smešne pripombe, kakor je navada pri takih, naposled se je tudi on naveličal, ker mu je vročina razsušila jezik in požela slino. Šele ko je prišla na vrsto kletka s papigo, se je zanimanje med občinstvom poživilo.

„Papiga s kletko. Govori vse evropske jezike. Kajne draga moja? Lora! A tako? Lora si? Lora s kletko, ali kletka z Loro: petdeset dinarjev cénjeno. Kdo da več?“

„Plačano!“ se je oglasil starinar, sedeč na stolu v prvih vrstah.

„Ali ne ponudi nihče več? Poslušajte kako poje. „Kadar sem še mlada bila . . .“ Hoho! To je pa že dolgo. draga moja. Ali veste, da učenjaki trdijo, da takle tič lahko doseže sto let in še več?! Petdeset dinarjev —, k prvemu!“

„Petdeset in pet!“

„Tako se govori!“ je pohvalil klicar. S svinčnikom je nalahko podregal papigo, ki si je s kremplji in kljunom pomagala in se premikala po dolgosti kletkine stene. Na sune s svinčnikom se je jezno oglasila: „Lora noče! Lora noče!“

„Hočeš ali nočeš: petdeset in pet si vredna. Kdo da več?“

Zadovoljno smejanje je valovilo med občinstvom in bi še bilo, da se ni tam od zadnjega kota oglasil moški glas nekam temno in skoro nevoljno, tako da so vsi pogledali, kdo da je.

„Sestdeset!“

To je bil star mož z ogromnimi brkami, ki so mu obraz skoro vlekli navzdol. Pod košatimi obrvmi so se mu oči svetile še mladeniško, tako da bi mu nihče ne bil prisojal sedemdeset let, kot jih je v resnici imel.

Tudi Lora je bila zasuknila svojo debelo glavo v smer, odkoder je bil prišel glas in odgovorila: „Dobro, dobro!“

„Dobro! Glejte še Lora je zadovoljna. Torej šestdeset!“ je poudaril klicar.

„Sedemdeset!“

Topot je prišla ponudba z drugega kota. Tudi topot je bil star mož, ki se je oglasil. Imel je veliko plešo in srebrna očala. Postava mu je bila še strumno vzravnan navzlic njegovim letom, ki tudi niso znašala manj nego sedemdeset. Vse je kazalo, da je moral biti mož v mladih letih vojak, morda celo častnik.

Lora je zavila svoje rjave oči v ono stran in zagrcala zadovoljno: „Dobro, dobro!“

„Sedemdeset in pet!“ je prišlo zopet izza košatih brk. Pa je hitro pribil mož s plešo še svojih pet povrhu. „Osemdeset“.

„Osemdeset prvič, drugič —“

„Osemdeset in pet!“ je zaklical brkasti.

„Hitreje!“ je šumelo izmed vrst navzočih. Nekdo je dostavil v šali: „Če naj pride opoldne za kosilo na mizo, je treba hiteti. Ura gre na enajsto. In tale tič ima najbrž precej trdo meso, ker je najmanj toliko star kot je bila gospodarica.“

Oba ponudnika sta se le malo zmenila za priganjanje in sta pridevala po pet, naposled le po tri dinarje, ko se božita, da denarnica, kmalu ne bo dovolila niti toliko. Nevede sta se vsak s svojega kota pomikala proti omizju, da sta bila bližje predmeta, za katerega je bilo očitno mnogo temu kakor onemu. Papiga pa je žlobudrala vmes. Med drugimi imeni je ponavljala zlasti imena: Cecilija, Ivan, Oton ljub, Oton ljub.“

„Devetdeset!“

„Devetdeset tri!“

„Devetdeset osem!“

„Sto!“

Pri „sto“ se je nekoliko vstavilo.

„Sto in petnajst!“

„Sto in dvajset!“

Medtem sta se oba moža, vsak od svoje strani, mizi približala. Vsak je imel pripravljeno roko, da pograbi kletko, kakor hitro bi njegova ponudba ostala zadnja in edina: a drug drugemu nista hotela odnehati. Tako je rastel znesek od dinarja do dinarja in prirastel naposled do dvesto. Papiga je dvakrat zapored zakričala: „Lora noče, Lora noče!“

„Hočeš ali nočeš!“ jo je oponašal klicar. „Dvesto! Prvič, drugič —“

„Počakajte! Midva ponudiva skupno, kajne? Dvesto!“

Moža sta se molče sporazumela. Čudno! In niti poznala se nista.

Nadaljne ponudbe so izostale. Klicar je čakal nekaj časa, in ker ni bilo protivnika, izklical: tretjič. Papiga je bila last obeh. Naštela sta na mizo vsak polovico zneska. zgrabila kletko vsak z eno roko in jo odnesla po sredi sobe. Papiga je sicer kričala: "Lora noče, Lora noče!" toda nič ni pomagalo. Morala je iz sobe, v kateri se je odigravalo njeno življenje skupno z njeno gospodarico bogsigavedi koliko let. —

Zunaj je pripekalo solnce na ulico, toda oba kupca sta tekla s kletko po ulici navzgor, ko da sta dogovorjena, kam. In vendar nista vedela ne kam, ne zakaj; le tako jima je bilo, da bo zdajzda kdaj pritekla za njima in za papigo objubil višji znesek ter ima na ta način iztrgal zaklad. Ljudje, dasi so vajeni po mestih vsakršnih prizorov, so vendarle postajali in gledali za starcema. Na voglu neke ulice sta obstala, kajti eden je hotel v to stran, drugi v drugo, pač vsak proti svojemu stanovanju. Obenem je vsakemu prišlo na um, da ni neomejeni posestnik kletke, ampak da je dragoceni kup le na polovico njegova last. . . V zadregi sta pogledala drug drugemu v oči in na tihem oba obenem vprašala: "Kam?" Prav tam na voglu je bila hiša, ki je nosila napis "gostilna". In ko da sta se dogovorila, sta zavila v vežo in od tu v posebno pivsko sobico, ki je bila tedaj prazna. Položila sta kletko na mizo in se v poltemi ozirala. kam naj sama sedeta. Pa se je oglasila Lora in jima pomagala iz zadrege: "Sladkor!" Smešno, kako sta oba moža naenkrat posegla po dozi, ki je stala na mizi, napolnjena s koščki belega sladkorja. Zapičila sta vsak od svoje strani svoj košček med palice na kletki in zadovoljna zrla, kako je papiga gledala zdej na tem, zdaj na onem, vmes pa zadovoljno, gočala svoje priučene besede: "Lora noče, Lora noče! Dobro, dobro! Ivan, Oton, Lora!"

Prvi je izpregovoril mož z brkami: "Gospod, ne poznam vas, a vendar vas prosim, prepustite papigo meni. Povrnem vam vaš znesek."

Oni z golim temenom pa je odgovoril: "A zakaj je vi ne prepustite meni? Tudi jaz vam povrnem vaš izdatek."

Oni prvi je zmajal z glavo in rekel: "Vi ne veste, kaj mene veže na to žival. Ko bi vedeli, gotovo bi mi vstregli."

"Tudi vi ne veste, kaj veže mene," je odgovoril drugi.

"Jaz sem to papigo poznal že pred štiridesetimi leti."

"Tudi jaz sem jo poznal že pred štiridesetimi leti, če ne poprei," je odvrnil drugi. In je nadaljeval: "Hočem vam povedati svojo zgodbo. Ko jo boste razumeli, sem prepričan, da boste papigo prepustili meni. Ta papiga je bila pred štiridesetimi leti last mlade in zelo lepe deklice. Tisti deklici je bilo ime Cecilija. Jaz sem bil takrat poročnik v garniziji tistega mesta. In bi bil deklico silno rad vzela za ženo, a nisem mogel, ker sem bil brez sredstev in je bila tudi deklica revna, ter ni bilo mogoče misliti na to, da bi se spravila skupaj predoisema kavcija. Deklica pa me je ljubevala, in sva drug drugemu sveto objubila, da se vzameva čimprej bo to mogoče. Deklica in njena mati, ki je bila vdova po nekem uradniku, sta stanovali sami v neki ulici v drugem nadstropju. Njena mati ni bila na moji strani in ni marala, da bi ju obiskoval. Pač pa se je bil materi prikupil neki trgovec, ne več tako mlad, a bogat, ki je bajal imel resen namen, da deklico vzame. . . Tako se je zgodilo, da se je deklica udala materinemu prigovarjanju in se je s trgovcem zaročila. Potem —"

"Stoite, gospod, povejte mi, kako je bilo ime trgovca," je prekinil brkati svojega tovariša.

"Kako mu je bilo ime?" Da! Ivan je bil. Saj ste slišali papigo, da je tudi to ime izgovarjala."

"Ta Ivan sem bil jaz —" je dehnal brkati.

"Vi —? Jaz pa sem Oton."

"Kako? Ali se niste streljali? Pač! Sedaj se spominam: streljali ste se, a so vas dobili še živlega tisto jutro. Torej ste ozdraveli?"

"Da. Ozdravel. In sem še med boleznijo prosil, naj me prestavijo drugam, ker tisto mesto se mi je priskutilo in bi za vse na svetu ne bil mogel gledati Cecilije ob strani trgovca. . ."

"Ne bi bilo treba. Poslušajte. Ko je dotični trgovec zvedel od Cecilije, kako je ta stvar s poročnikom Otonom, je sam odstopil od nadaljnega. Tudi on ne bi bil mogel prenesti pogleda, ko bi bil videl Cecilijo ob roki drugega; zato je prepustil trgovino svojemu bratu, sam pa se je zadovoljil z deležem in odšel v Ameriko. V Ameriki je postal tudi trgovec, a ga je na stara leta obšla želja, da vidi še enkrat domovino in rojstno mesto in morda še — Cecilijo. Dospel sem pred enim tednom in zvedel, da bo danes dražba zapuščine Cecilije. Tako naju je slučaj združil, Kaj sedaj?"

"Res: Kaj sedaj?"

Oba sta sedla za mizo in si podprla glavi z rokami. Nakararica je parkrat pogledala v sobo in prašala, kaj bi želela. Molčča gosta sta odkimala, da pozneje. Papiga v kletki je žlobudrala svojo staro pesem od Cecilije do Ivana in Otona in od tu nazaj do sladkorja, ki ga baže Lora hoče, oziroma noče. . . Slednjič se je bivši Amerikanec prebudil kakor iz sanj in je podal tovarišu roko preko mize, rekoč:

"Gospod Oton, Cecilija se je bila odločila za vas. Usoda je hotela, da se njene in vaše želje niso izpolnile. Naj se izpolnijo vaše želje danes: vzemite papigo!"

"Gospod Ivan!" tako je odgovoril tovariš onstran mize in se je pomisljal, ali naj seže po kletki, ali ne, "gospod Ivan! Po eni strani me srce vleče, da si prilastim papigo, po drugi strani pa me je sram spričo vaše velikodušnosti. . . Kaj naj storim?"

"Storite, kakor sem rekel," je ponovil Ivan. Glas mu je bil razkav in beseda je zvenela kakor povelje.

"Naj bo! In sto zahval sprejmite za svojo velikodušnost!" je drhnil Oton. Vstal je, pograbil kletko in izginil med vrati. —

"Lora noče. Lora noče!" je še zvenelo iz veže. Brkati v sobi je sklonil glavo še nižje. Dve debeli solzi sta mu pripolzeli po licih in ste vstavili ob košatih brkih.

Ovce gredo za pastirjem

V navadnem življenju je vsaj po naši navadi nasprotno, ovce gredo pred pastirjem, ko jih žene na pašo. Na vzhodu pa tudi v navadnem življenju to velja. Ovce slede pastirju. Vedno in povsod pa je tako v duhovnem življenju. Ovce gredo za pastirjem. Ko je pred leti glavar jako bitske cerkve v Indiji, nadškof Mar Ivanios, s pomožnim škofom Teofilom prestopil v katoliško cerkev, so se tudi njegove ovce vsule za njim. Do danes jih je sledilo že 7500. Zadnje čase se je zopet eden njegovih bivših duhovnikov, Rev. M. M. Lukose, povrnil k edinosti vere. Sledilo mu je 125 njegovih ovčic. Iz tega se vidi, da je zedinjenje cerkva pred vsem odvisno ne od ovac, ampak od pastirjev. Ovce slede pastirjem, tako v razkol in krivo vero, kot nazaj k edinosti vere in cerkve. Zato morajo biti naše molitve za zedinjenje cerkva pred vsem osredotočene v to, da pastirjem izprosimo to milost spreobrnjenja, njih črede jim bodo sledile.

OČI VEČNEGA BRATA

Zweig — M. Ferenčak.

(Dalje)

PRIHODNJE jutro so Virato, ki ga nihče ni spoznal, vedli na polje pred mestom in ga bičali. Ko se je prvi švigajoči udarec zagrizel v njegova gola pleča, je zarjul. Potem je stisnil zobe. Pri sedemdesetem udarcu se mu je stemnilo pred očmi in odnesli so ga, kakor mrtvo zver.

V celici se je iztegnjen zavedel in bilo mu je, kakor da bi ležal s pleči na žerjavici. Okoli čela pa ga je hladilo in vsrkaval je z dihom vonj divjih zeli: začutil je nad svojim temenom roko, ki se ga je usmilila. Počasi je širil trepalnice in videl je ječarjevo ženo, ki je klečala ob njem in mu skrbno izpirala čelo. In ko se je ozrl v njo, je prisijal žarek sočutja iz njenega pogleda. V žarečih telesnih bolečinah je spoznal zmisel vsega trpljenja v sočutni milosti. Tiho se ji je nasmehnil in nič več ni čutil bolečin.

Naslednjega dne se je že lahko dvignil in otipaval je z rokama mrzle štiri stene svoje celice. Čutil je, kako raste z vsakim korakom, ki ga je storil, v novo življenje in tretji dan so se že celile rane, zavest in moč sta se mu vračala. Tiho je sedel in se zavedal ur samo po kapljicah, ki so padale s sten ter so delile ta veliki molk v majhne trenotke, ki so tiho rastle v dneve in noči, kakor raste življenje iz tisočih dni v zrelost in starost. Nihče ni vanj govoril, tema je otrplo počivala v njegovi duši, iz notranjosti pa se je dvigoval pester spomin v tihem vrelcu, ki se je zlival v počivajoče jezero gledanja, v katerem je zrealilo vse njegovo življenje. Kar je doživel posamič, se je sedaj zlivalo v eno in hladna jasnost brez valovanja je obkrožala očiščeno sliko v utripu srca. Nikdar niso bile njegove misli tako čiste, kakor v občutku tega nepremičnega gledanja v odsevajoči svet.

Z vsakim dnem je postajalo Viratovo oko svetlejšo, iz teme so se mu prikazovale stvari, ki so zaupale njegovim čutom obliko. Tudi v njegovi notranjosti se je ob sproščnem gledanju vse zjasnilo: lahkotnejše veselje opazovanja je brez hrepenenja valovalo preko videza nekega sijaja, spomin se je igral z oblikami preseljevanja, kakor roke uklenjenega z raztresenimi biseri globine.

Samega sebe sproščen, nepremično uklenjen, ne da bi videl v temi obliko svojega bitja je globoko občutil oblast mnogoličnega boga. Videl je sebe potovati skozi postave, nobeni pripadajoč, jasno sproščen hlapčevstva volje, mrtvega v življenju in živega v smrti... Ves strah pred minljivostjo se je spremenil v milo radost ob sproščanju telesa. Bilo mu je, kakor da bi se z vsako uro pogrezal globlje v temo h kamenju in črnemu osrčju zemlje in vendar noseč novih kali, morda kakor črv, ki zamolklo rije v grudi, ali kakor bilka, ki sunkovito poganja steblo, ali samo kakor skala mirno počivajoča v sreči nezavedanja svojega bitja.

Osemnajst noči je užival Virata, osvobojen lastne volje in prost klica po življenju, podarjeno mu božjo tajnost spoznanja. Osrečilo ga je to, kar je storil v pokoro in že je čutil krivdo in usodo samo kakor sanje v večni budnosti znanja. V devetnajsti noči se je zdrznil v spanju: zemeljska misel se ga je dotaknila. Kakor žareča igla se mu je zavrtala v mozeg. Grozen strah je stresal njegovo telo in prsti na rokah so mu trepetali, kakor listi na vejah. To je bil občutek strahu: ujetnik se bo izneveril prisegi in bo pozabil nanj, on pa bo tu obležal tisoč in tisoč dni, dokler ne bo jezik v molku ohromel in ne bo strohnelo meso s kosti. Še enkrat je planila volja po življenju, kakor panter v njegovem telesu in raztrgala zagrinjalo: čas se je zlival v njegovo dušo in strah in upanje ter človeška zbežanost. Nič več ni mogel misliti na mnogoličnega boga večnega življenja, temveč samo nase, njegove oči so stradale svetlobe, njegovi udje, ki so otrpnili na mrzlem kamenju so si želeli neskončne dalje, da bi se izdivjali. Na ženo in sinove, na dom in imetje in na vroče poželenje sveta je mislil, ki ga vpijajo čuti in se napolnjujejo s čuječo toploto krvi.

Od dne do dne, ko se je tega spomnil, se je valil čas, ki je doslej molče počival ob njegovih nogah, kakor črno odsevajoče jezero, v njegove misli, kakor veletok se je valil, toda vedno zoper njega. Želel si je, da bi ga potegnil za sabo in bi ga nosil, kakor zihajoče bruno proti togi uri odrešenja. Toda valil se je proti njemu: obupani plavač je lovil sapo in trpel uro za uro. In zdelo se mu je, da se hipoma obotavljajo kapljice, da bi padle s stropa, tako neskončno se je valil pedenj časa med njimi. Nič več ni mogel strpeti na ležišču. Misel, da bo oni nanj pozabil in da bo gniltu v kleti molčanja, ga je gonila med stenami, kakor vrtavko. Tišina ga je dušila: vpil, psoval in tožil je skalam, preklinjal je sebe, bogove in kralja. S krvavečimi nohti je grebel v zasmehljivo skalovje in z glavo se je zaletaval v duri, dokler

se ni nezavesten zgrudil, da se zopet zave in bo znova tekal, kakor stekla podgana v četverokotu.

V teh dneh samote, od osemanjstega pa do polne lune je preživel Virata smrtno grozo. Jed in pijača sta se mu upirala, ker je polnil strah njegovo telo. Ob nobeni misli ni mogel obstati, samo njegove ustne so še štele padajoče kapljice, da bi razdelil neskončni čas iz dneva v dan. In ne da bi se zavedel, mu je osivelo teme nad razbijajočimi sencami.

Tridesetega dne je hušknil ropot pred vrati, toda pogreznil se je v tišini. Koraki so zastali, vrata so odskočila, svetloba je udrila in pred v temi pokopanim je stal kralj. Ljubeče je objel Virato, ko je dejal: "Zvedel sem o tvojem dejanju, ki je večje kakor katerokoli v knjigah očetov. Kakor zvezda bo svetilo preko nižin našega življenja. Pridi, da te bo obsijal božji plamen in bo narod srečen gledal pravičnega."

Virata si je zakril oči, kajti luč ga je rezko zbodla v otopeli vid, in v njem je zapljala škrlatna kri. Kakor vinjen se je dvignil in hlapci so ga morali podpirati. Preden pa je stopil pred vhod je dejal:

"Kralj moj, imenoval si me pravičnega, jaz pa vem odslej, da vsak, ki sodi koga, stori krivico in si naprti krivdo. Še so ljudje v temi, ki trpe radi moje sodbe in šele sedaj vem za njih trpljenje in vem: z ničemer ne kaznujmo. Kralj, osvobodí vse jetnike in razženi ljudstvo pred mojim prihodom, sramujem se njegovega češčenja."

Kralj je namignil in hlapci so razgnali množico.

Tišina je zopet nastala okoli njih. Nato je kralj dejal:

"Vrh stopnišča si sedel, ko si sodil pravico, sedaj pa, ko si postal po lastnem trpljenju modrejši nego kdorkoli, boš sedel meni ob strani, da bom poslušal tvoje besede in postanem sam vedoč ob tvoji pravičnosti."

Virata je objel kraljeva kolena v znamenju prošnje.

"Oprosti me službe. Resnično ne morem več soditi, odkar vem, da nihče ne more biti komu sodnik. Na Bogu je, da kaznuje, ne na ljudeh, kajti kdor spreminja usodo je deležen krivde. Jaz pa hočem živeti brez krivde."

"Tako bodi," je odvrnil kralj, "ne sodnik v kraljestvu, temveč svetovalec mojim dejanjem boš, pravično mi boš svetoval vojno in mir, davke in desetino, da se ne bom motil v odločitvi."

Vnovič je objel Virata kraljeva kolena.

"Ne daj mi oblasti, kralj, kajti oblast sili k dejanjem in katero dejanje, moj kralj, je pravič-

no in ni zoper usodo? Če svetujem vojno, sejem smrt in kar bom govoril, bo rastlo v dejanju, vsako dejanje pa ustvari svoj zmisel, za katerega pa ne vem. Pravičen je lahko samo oni, ki ni deležen usode in dejanj sočloveka in ki živi v samoti: nikdar nisem bil bližji spoznanju in svobodnejši krivde, kakor takrat, ko sem bil osamljen, brez govorjenja ljudi. Daj mi spokojno živeti v moji hiši, samo darovanju bogovom, brez vsake službe, da ostanem prost vsakršne krivde."

"Nerad te puščam," je dejal kralj, "toda kdo naj ugovarja modremu in razdira voljo pravičnemu? Živi po svoji volji, čast je mojemu kraljestvu, da živi nekdo v njegovih mejah brez krivde."

Stopila sta pred vrata, nato ga je kralj zapustil. Sam je šel Virata ter srkal sladki solnčni zrak. Ko se je vračal prost vsake službe na svoj dom, mu je bilo lahko v duši, kakor še nikoli. Za njim so tleskali bežeči koraki bosih nog in ko se je ozrl, je zagledal obsojenca, čigar trpljenje je prevzel nase. Poljuboval je prah njegovih stopinj, plašno se je priklonil in izginil. Tedaj se je Virata prvič nasmehnil od trenutka, ko je bil videl srepe oči svojega brata in radosten je vstopil v svojo hišo.

V svojem domu je živel Virata dneve luči. Odkar je srkal modrino neba mesto teme in čutil barve ter vonj svete zemlje in jasno glasbo ranega jutra, se je ob vsaki zori prebujal v hvaležno molitev. Dnevno je vpiljal podarjeno mu veliko čudo sproščenega dihanja in čare osvobojenih udov. Sveto je čutil lastno telo, voljno svoje žene in žilava svojih sinov. Povsod je videl oduševljeno navzočnost mnogoličnega boga. Duša se je ovenčala v milem ponosu, da se ni več dotikal niti ene tisočernih oblik nevidnega boga. Od jutra do večera je čital knjige modrih in se vadil v pobožnosti, ki je bila v pogreznjenem molku, v ljubeči poglobitvi duha, v dobrih delih do ubogih in v daritvi. Njegove misli so se razigrale, mila je bila njegova beseda tudi do najnižjega svojih hlapcev in svojci so ga ljubili bolj nego kedaj poprej. Pomagal je revežem in tolažil žalostne. Molitev mnogih je plavala nad njegovim spanjem in niso ga več imenovali "Blisk meča" ali "Vir pravice", temveč "Polje nasvetov". Kajti k njemu niso prihajali le sosede, da si izprosijo njegovega sveta, temveč tudi tujei iz dalje so prihajali, da bi poravnal njih spore, čeprav ni bil več sodnik v deželi. Vsi so se pokorili brez obotavljanja njegovi besedi. Virata se je veselil tega, kajti čutil je, da je bolje svetovati nego ukazovati, bolje poravnati nego soditi. Brez krivde je čutil svoje življenje, odkar ni posegal več v usodo ljudi. Ven-

dar je dobrotno ravnal usodo mnogih. In ljubil je radostnih misli poldan svojega življenja.

Tako so minula tri leta in za njimi še tri, kakor svetel dan. Vedno milejše je postajalo njegovo srce. Če so prišli s preprirom pred njega, je v duši komaj verjel, da je še toliko nemira v svetu in da se ljudje še pehajo v sebičnosti za imetje, ko imajo svobodno življenje in sladki vonj svojega bitja. Nikogar ni zavidal in nihče ni zavidal njega. Kakor otrok miru je stal njegov dom v ravnini življenja, nedotaknjen po hudournikih strasti in neurjih poželjivosti.

Nekega večera v šestem letu svojega miru je Virata že legel k počitku, ko je zaslišal krvavo kričanje in mokro šumenje udarcev. Skočil je z ležišča in videl, kako so njegovi sinovi podrli sužnja v kolena in ga bili z bičem v hrbet, da je brizgala kri. Oči sužnja v groznji boli široko razprte, so strmele v Virata: zopet je videl v svoji duši oči umorjenega brata. Virata je prihitel in zadržal sinovom roke in vprašal jih je, kaj se dogaja. Razbral je iz tožb in ugovorov, da je ta suženj, čigar služba je bila, da je zajemal vodo iz skalnega studenca in jo nosil v lesenih brentah na dom, že večkrat v opoldanski vročini omagal in radi tega prepozno prispel s svojim bremenom. Zato so ga ponovno kaznovali, dokler ni včeraj po posebno ostri kazni ubežal. Viratovi sinovi so ga zasledovali na konjih in ga onstran reke v neki vasi ujele; privezali so ga z vrvjo za konjsko sedlo in ga v divjem diru, da so se mu trgale noge, privlekli domov, kjer so ga neusmiljeno pretepli, njemu in ostalim sužnjem v svarilo, ki so trepetaje opazovali izleknjenega, dokler ni Virata s svojim prihodom prekinil nasilnega mučenja.

Virata je pogledal sužnja. Pesek pod njegovimi nogami se je napajal v krvi. Oči do smrti prestrašenega so bile široko razprte, kakor oči klavne živali, ki jo hočejo ubiti, in Virata je čutil za srepo črnino oči grozo, kakor jo je občutil nekoč v svoji noči. "Spustite ga," je dejal sinovom, "njegov greh je očisten."

Suženj je poljubil prah pred njegovimi nogami. Prvič so se sinovi zlovoljno odstranili. Virata se je vrnil v hišo. Ne da bi se zavedal, kaj dela, si je umil roke in čelo, ko pa se je dotaknil vode, je prestrašen spoznal, kar so njegove budne misli pozabile: da je bil zopet sodnik in je s svojo besedo posegel v usodo. In prvič po šestih letih je bežal sen z njegovih oči.

Ko je tako brez spanja v temi ležal, je zagledal oči prestrašenega sužnja (ali pa so bile one umorjenega brata?) ali jezne njegovih sinov, se

je vpraševal, če niso storili njegovi sinovi hlapcu krivice. Kri je poškopila tla njegove hiše, radi malenkosten površnosti, bič se je zagrizel v živo telo radi male zamude in ta krivda ga je žgala bolj nego udarci biča, čigar ugriz je sam nekoč čutil kakor mrzle kače na svojem hrbtu. Seveda ni zadela kazen svobodnega, marveč sužnja, čigar telo je bilo po kraljevih zakonih, že takrat njegova lastnina, ko je bilo še v materinem telesu. Ali pa je kraljev zakon tudi pravica pred bogom? Da je človek povsem uklenjen v volji drugega, brez lastne moči in mu gospodar tudi lahko konča ali razruši življenje, ne da bi odgovarjal zato.

Virata je vstal z ležišča in prižgal luč, da bi našel v Knjigah modrosti znamenje. Nikjer drugje ni zapazil njegov pogled razlike med človekom in človekom, kakor v ureditvi kast in stanov. Nikjer pa ni bilo v "Mnogoličnem bitju" razlike in razstoja v zahtevi ljubezni. Vedno z večjo vneto je pil znanje vase, kajti nikdar še ni bila njegova duša budnejša v radoznalosti; plamen treske se je še enkrat pognal kvišku in umrl.

Ko pa je planila tema s sten, se je Virata tajinstveno zazdelo: to ni več moj prostor, ki ga slepega pogleda otipavam, temveč to je ječa od nekdanj, v kateri je z grozo spoznal, da je svoboda najgloblja pravica človeka, da nihče ne sme nikogar zapreti, ne za vse življenje, ne za leto dni. Tega sužnja pa, tako je spoznal, je zaprl v nevidni obroč svoje volje, ter ga uklenil v naključja svojih sklepov, da ni bil niti korak njegovega življenja več svoboden. Jasnilo se je v njem, ko je tako tiho sedel in čutil, kako mu misli širijo srce, dokler ni iz nevidne višine prodrlo razsvetljenje vanj. Spoznal je, da je tudi tukaj bila v njem krivda, ker so delali ljudje v njegovi volji in jih je imenoval sužnje po nekkih zakonih, ki so le drobci človeške slabosti in ne ono večno mnogoličnega boga. Sklonil se je v molitvi: "Hvala ti, Mnogolični, ker mi pošiljaš poslance iz vseh svojih oblik, ki me preganjajo iz krivde, vedno bliže tebi po nevidni poti tvoje volje. Daj, da jo spoznam v večno obtožujočih očeh svojega večnega brata, ki ga povsod srečujem ter strmi iz mojih oči in čigar trpljenje sam trpim, da živim brez krivde in da bom šel čist v preseljevanje."

Viratovo obličje se je zopet zjasnilo, svetlih oči je stopil v noč in pil beli pozdrav zvezd. Globoko je zajemal valujoče šumenje jutranjega vetriča, ko je šel med gaji k reki. Čim pa je solnce začaralo na vzhodu, se je potopil v sveti reki, nato se je vrnil k svojim, ki so bili zbrali v jutranji molitvi.

(Konec prihodnjic)

ANGELI VARIHI NARODOV

P.

KO je bil sv. Frančišek Ksaverij namenjen, da pojde v poganske misijone, je pisal daljše pismo nekemu jezuitskemu misijonarju v Inuijo. V onem pismu je izrazil svoje zaupanje "v tistega nadangela, ki mu je v varstvo izročena japonska dežela".

Novi misijonar je izročal v varstvo sebe in svoje delo angelu varihu celega naroda; ker je imel namen iti na Japonsko, je prosil pomoči angela variha Japoncev. Poleg tega je mislil tudi na one angele varihe, ki so jim izročeni v varstvo posamezni Japonci. Takole piše naprej:

"Tistemu nadangelu, varihu cele dežele, in vsem angelom, ki varujejo ljudi na Japonskem, se vsak dan priporočam, da ne bi nehali prositi Boga za izpreobrnjenje in zveličanje Japoncev, ki so pod njihovo zaščito."

ODKOD TA VERA?

Iz omenjenega Frančiškovega pisma se nam razodeva vera, da ima vsak narod kot celota posebnega angela variha, ki je iz vrste nadangelov. Ta vera nikakor ni Frančiškova iznajdba. Veliki bogoslovni učitelji katoliške Cerkve so v vseh časih tako učili. Že v spisih prastarih cerkvenih očetov beremo to prepričanje. Opira se pa ta vera na jasno božje razodetje v stari Zavezi.

Odprimo knjigo preroka Daniela iz starega testamenta. Tam beremo najbolj jasno, da je res tako. Izrecno beremo o angelih varihih treh tedanjih narodov: Judov, Perzijanov in Grkov. Toda sveta knjiga piše o teh angelih varihih na tak način, da prav lahko spoznamo: kakor imajo ti trije tam omenjeni narodi vsak svojega angela variha, tako ga ima tudi vsaki drug narod.

Pa še nekaj drugega lahko z zadovoljivo jasnostjo spoznamo iz branja Danielove knjige. Celim narodom niso dani za varihe angeli tiste vrste kot posameznim ljudem, temuč jih čuvajo Nadangeli, ki ji hsveta knjiga imenuje nebeške kneze.

Poglejmo sedaj v knjigo samo in berimo, kaj nam poroča o teh rečeh:

Bilo je v tretjem letu vladanja perzijanskega kralja Cir, ki je dovolj poznan tudi iz svetne zgodovine. Judovsko ljudstvo je še ječalo v babilonski sužnosti. Nastalo je pa upanje, da bo novi kralj Cir, ki si je bil pred kratkim podjarmil Babilon, odredil povratek Judov v staro domovino.

Med drugimi Judi je tudi prerok Daniel iz globočine srca vpil k Bogu za rešitev zasužnjene-

ga naroda. Tudi razna druga spokorna dela si je nalagal, da bi njegova molitev našla več dopadajenja pred Bogom.

Nekoč je bil po tridanskem postu na obali reke Tigris in je bil gotovo ves zatopljen v misli, ki so bile ž njim noč in dan. Nenadoma stoji pred njim angel, ki je bil sicer podoben človeku, toda obraz mu je bil kot blisk in vse telo mu je žarelo v čudoviti svetlobi.

Nenadna prikazen je tako zmogla preroka, da se je onesvestil, toda angel ga je ljubeznivo dvignil od tal in mu pomagal na kolena. Potem mu je povedal, da so Bogu všečne Danielove molitve, vendar se bo osvoboditev judovskega ljudstva še nekoliko zavlekla. Za vzrok je navedel, da se poteguje za zavlečenje angel varih Perzijanov, ki ga imenuje "kneza perzijanskega kraljestva".

Zakaj neki se je perzijanski angel, oziroma nadangel varih upiral povratku Judov v domovino? Ali si moremo misliti, da so tudi med angeli stranke in medsebojna nasprotovanja?

Za Perzijce je bilo v duhovnem pogledu dobro, da so Judje ostali v Babilonu in torej blizu Perzijcev. Imeli so priliko, seznaniti se z judovskimi svetimi izročili in z vero v enega samega resničnega Boga. Po odhodu Judov bi jim bila ta priložnost odvzeta. Prav lahko razumemo, da angel nima pred očmi nobenih drugih ozirov kot duhovni blagor svojih varovancev. Angel varih Judov je pa gledal pred vsem na to, da bi se njegovi varovanci, Judje, mogli kmalu zopet zbirati v jeruzalemskem templju, ki naj bi se zopet sezidal, in versko zopet poživil.

Na ta način je lahko razumeti, kako sta se ta dva nadangela ločila v svojih nazorih in sta vsak za nekaj drugega prosila Boga. To se nam mora zdeti toliko manj čudno, ker vemo, da imajo angeli svoboden razum, ki jim daje možnost, da si ustvarjajo o raznih zadevah svojo lastno sodbo. Kadar jim ni znana božja volja in odločba njegove Previdnosti, se kajpada smejo svobodno odločevati za to ali za ono. Kadar pa spoznajo, kaj je zapisano v prej neznanih ukrepah božjih, se seveda takoj uklonijo in skupno časte Previdnost.

Nazadnje je pa še rekel nebeški obiskovavec Danielu:

"In glej, Mihael, eden prvih knezov, mi je prišel na pomoč."

KDO JE MIHAEL?

Toda še poprej se vprašamo: kdo je bil oni angel, ki se je prikazal Danielu?

Sveta knjiga tega ne pove. Zdi se pa, da se ne bomo motili, če verjamemo, da je bil Danielov osebni angel varih. On je nosil Danielove mo-

litve in spokorna dela pred božji prestol. Očitno je, da se je tudi sam na vso moč potegoval za uslišanje Danielovih molitev in je njegovim dodajal še svoje. Ker mu je bilo silno mnogo na tem, da bi Daniel prav razumel ves položaj, si je izposloval od Boga dovoljenje, da se mu je smel prikazati in ga poučiti.

Daniel je bil kot izvoljeni prerok prav poseben predstavnik judovskega naroda pred Bogom. Zato je imel tudi njegov angel varih izredno veliko nalogo in močno besedo v angelskih vrstah. Torej ne more biti čudno, da se mu je na eni strani z najboljšim namenom uprl nadangel Perzijanov, na drugi strani mu pa prišel na pomoč nadangel Mihael.

Zakaj ravno nadangel Mihael?

Danielovi knjigi razvidnost o angelih varihih treh narodov: Judov, Perzijcev in Grkov.

ANGEL GOVORI ČLOVEŠKI JEZIK.

Vrnimo se sedaj k pogovoru med Danielom in njegovim angelom varihom.

Pred slovesom je dejal angel:

“Povrniti se mi je (v nebesa), da se bom boril zoper kneza Perzijcev. Ko sem odhajal, sem videl prihajati kneza Grkov. — Nihče mi ne pomaga v teh rečeh razen Mihaela, tvojega kneza.”

Kaj, angel se bo “boril” zoper nadangela? Pa sam napoveduje tako in celo človeku, Danielu, razlaga svoje bojne načrte —?

Toda ravno zato, ker govori s človekom, mo-

Kristus v razgovoru z Nikodemom. Bil je to moder starešina izraelski, ki ni kar divje odklanjal Kristusa in njegovo resnico, temveč je prišel na razgovor z novim prerokom. Veliko lepega in dobrega mu je Gospod povedal, morda je ta razgovor pripomogel k temu, da se je Nikodem pozneje popolnoma h Kristusu obrnil. Pravi tradicija, da je bil eden navdušenih misijonarjev Jezuscevega evangelija, potem ko je dal svoji zmotni filozofiji slovo.

Zato tudi danes svetu ni treba odklanjati Kristusa kar tako na slepo. In divje, kakor časih to delajo sovražniki njegovi. Zakaj se ne bi razgovorili z njim. Beseda mu je še danes v srce segajoča.

Ta nadangel je bil varih judovskega ljudstva. Že iz prej zapisanih besed Danielovega angela varih se da to popolnoma varno sklepati. Še bolj jasno se nam pa razkrije to dejstvo iz drugih mest Danielove preroške knjige.

V prv vrstici dvanajstega poglavja je rečeno Danielu: “Mihael, veliki knez, ki zastopa tvoje ljudstvo”. Jasno je, da “tvoje ljudstvo” pomeni Jude, zakaj Daniel je bil sam Jud. In zopet na drugem mestu je rečeno Danielu: “Mihael, tvoj knez”. To se pravi, knez nadangel varih tvojega naroda.

Skoziinskozi rabi sveta knjiga izraz “knez” — latinsko princeps — za označbo nadangela varih raznih narodov. Prav v istem pomenu bremo v Danielovi knjigi tudi označbo: Knez Grkov. Zato smo zapisali že v začetku, da imamo v

ra rabiti besede, ki so njegovemu poslušavcu razumljive. Že poprej smo razložili, kako nam je treba razumeti angelo “boje” zoper nadangela. Oba imata pred očmi najboljše: duhovni blagor varovancev. Oba pa tudi prav dobro vesta, da bo Bog končno znal spraviti v sklad razne interese različnih narodov, zakaj Njegov razum je neomejen, angelski razum ga niti od daleč ne dosega.

Zavoljo zanimivosti Danielove knjige smo se malo dalje pomudili ob nekaterih njenih vrstah, čeprav nam je bilo le na tem, da opozorimo na dejstvo: vsak narod ima posebnega “kneza” varih, kakor ga ima vsak poedini človek.

Ali kateri današnjih narodov misli na to resnico? Zdi se, da komaj kateri. Pa je škoda, da ne mislijo . . .

IZ KRALJESTVA LUČI IN TEME

P. Hugo.

Z OGNJEM IN MEČEM, A ZASTONJ.

Ruski boljševiki so hoteli vero z ognjem in mečem zatreti. Toda zastonj. Tako je odkrito-srčno priznal neki češki komunist, član bivše zloglasne GPU, sovjetske tajne policije. Iz gotovih ozirov dotični ni hotel svoje izjave s polnim imenom podpisati. Ni pa nikak konvertit, ampak še danes navdušen komunist in tak, pravi, hoče do konca svojega življenja ostati. Njegova izjava se v kratkem glasi: Vojsko brez pardona smo vodili proti veri. A smo naleteli na nepremagljive ovire. Vse rusko ozračje je prežeto od vere. Prizadevali smo si tem ljudem dokazati, da so si vero bogataši izmislili, z namenom ubogim na tem svetu zamašiti usta in jih tolažiti s srečnejšim posmrtnim življenjem. Mnogi so nam verjeli. Še mnogo več jih je ostalo trdnih v svoji veri. Metali smo jih v ječe, pošiljali v izgnanstvo, pa vse zastonj. S svojo versko vnemo so celo mnogo naših zapeljali, da so nam postali nezvesti, kar nam je delo še bolj otežkočilo. Danes v Rusiji ni nikakega protiverskega sredstva več. Vse smo poskusili. Naš nasprotnik je premočan. Videl sem izgnance, ki so se bosonogi uvrstili v procesijo, nosili goreče sveče in prepevali: Kristus je vstal! Cerkve, ki jih še nismo mogli zatreti, so natrpane vernikov. Če to ali ono danes zapremo, že najdejo kako pot, da jo znova odpro. Je mnogo cerkva, ki so bile že ponovno uradno zaprte, a zopet odprte. Ako se jim pa ne posreči zatvorjeno cerkev znova odpreti, se zbero v kaki zasebni hiši k bogoslužju. Najslabše pa je, da se mnogo mladih komunistov vrača nazaj k veri. — E, nič naj se ne čudijo ruski kalini. Bog je vendar močnejši kot vrag.

WASHINGTONOVA POTOMKA — NAŠA.

Miss J. Frances Ruder, daljna potomka očeta Amerike George Washingtona, je v South Pittsburgh, Tenn. prestopila v katoliško cerkev. Z mnogimi drugimi protestanti se je tudi ona udeleževala katoliškega misijona, ki sta ga vodila dva pasijonista, v obliki debate. Eden je katoliško resnico dokazoval, drugi jo je pobijal in ji ugovarjal. Debata je razpršila dvome in pomisleke Miss Ruder, da se je oklenila katoliške cerkve.

Znano je, da ona ni edina Washingtonovega potomstva, ki je to storila. Jih je bilo že več pred njo. Tudi to je znano, da je George Washington sam osebno gojil velike simpatije do katoliške cerkve. Nekateri celo trdijo, da je umrl kot katoličan.

VOJNI VETERANI V LURDU.

Zdaj ko se vse države mrzlično pripravljajo na novo, še strašnejšo vojno in ko vedno glasneje rožljajo z orožjem, so tisti, ki so skusili, kaj je vojska, med njimi mnogi invalidi, poromali v Lurd. Prava armada, 60.000 jih je bilo iz vseh narodov. K sv. obhajilu jih je pristopilo 30.000. Trinajst škofov jih je na trgu pred baziliko obhajalo. Pozneje so prisostovali skupni sv. maši za mir, ki jo je imel kardinal Lienart. Take velikanske mase samih mož, na katerih prsih so se svetila najrazličnejša vojna odlikovanja, Lurd doslej še ni videl, dasi je vaju raznih slovesnosti v velikem štilu. A ta vojna odlikovanja niso bila reklama za vojno, kajti bila so plačana z drago ceno roke, noge, kakega drugega pohabljenja. Neizkušena mladina, ki ji je vojna nekaj romantičnega, je v živi sliki gledala, da je v resnici nekaj tragičnega. Naj bi Kraljica miru, h kateri so ti izredni romarji gotovo goreče molili, odvrnila od nas novo vojno, proti kateri je bila zadnja le vaški fantovski pretep.

KOLIKO SESTER JE V AMERIKI.

Po pravkar objavljeni statistiki deluje v Združenih državah 123.304 katoliških sester. Od teh jih je 94.105 z večnimi, 16.952 s časnimi obljubami, 7319 novin in 4309 postulatinj. Nadalje jih je 105.577 z mešanim življenjem, to je, da ne žive samo Bogu, ampak tudi bližnjemu na raznih dobroteljih poljih. Med temi jih je zopet 63.885 ki so zaposljene z vzgojo mladine po raznih zavodih in župnijskih šolah. Po bolnicah, hiralnicah in podobnih zavodih se jih žrtvuje 12.197. Zgolj premišljevalno življenje jih goji 1801. Na raznih višjih šolah se jih izobrazuje 5749. Dosluzenih in onemoglih, radi starosti ali bolezni je 5041. Ostale so zaposljene pri notranjih samostanskih delih. — Lepa armada. A vendar še vse redovne družbe tožijo, da imajo pomanjkanje moči in poklicev.

KAJ JE PA Z MEHIKO.

Vedno bolj pritiska Cerkev ob steno. Dne 19. okt. prošlega leta je poslanska zbornica sklenila izgon vseh katoliških škofov, češ, da so tuji,

državljeni vatikanske države, ki rujejo proti svoji domovini. In še preden je ta sklep postal pravomočna postava, so ga governerji posameznih držav začeli izvajati. Več škofom je bil že dostavljen poziv, da naj sami izginejo, sicer bodo s silo izgnani. Enako so posamezni governerji začeli strožje izvajati že prejšnjo odredbo glede števila duhovščine, glasom katere naj bi bil na 50—100.000 vernikov samo eden duhovnik. Poostrena pa je bila ta postava s tem, da morajo biti duhovniki, ki hočejo ostati, nad 50 let stari in oženjeni. Sicer bo pa v Meksiki kmalu vsak duhovnik odveč, če bo šlo po računih tamkajšnjih boljševiskih trinogov. Kajti uzakonili so radikalno socialistično vzgojo mladine. Kaka bo ta vzgoja lahko razberemo iz programa, ki ga je 1200 učiteljev vladi predložilo. Program je precej obširen. Le nekaj njegovih najznačilnejših točk naj navedem. So pa sledeče: 1. Doslej je bil otrok žrtev duhovščine, staršev in učiteljev. 2. Ker sta prva dva sistematično kopala grob novi socialistični družabni uredbi, morata biti izločena. Od 5. leta dalje se mora otrok smatrati za last družbe, ki mora prevzeti njegovo vzgojo. 3. Da se otroka iztrga družini in njenemu vzgojnemu vplivu, se mu mora dopovedati, da ni dolžan nikakega spoštovanja tistim, ki se sklicujejo na razne žrtve, ki so jih doprinesli nanj. Kajti to je laž. 4. Vse gorje, ki tlači človeštvo izvira od duhovščine, katera pod krinko večnega življenja delovno ljudstvo izžema. 5. Papež in škofje so nevarna golazen, ki mora čimprej izginiti iz Meksike. 6. Boga ni, vera je bajka, sv. pismo laž. 7. Mi ne rabimo nikakih malikov, ne staršev, ne kakih drugih častitih strašil, kratko ne Boga, ne kakih drugih gospodov. — To so očitvidno cvetke z ruskih poljan. A mi dvomimo, da bi na meksikanskih tleh bolje vspevale, kot na ruskih. Svet je začel bolj pozoren postajati na tega ruskega kosmatina, ki se je v Meksiki pojavil in se polagoma pripravljala, da se pomeri ž njim. Le politična Amerika mora biti še slepa, ker se njen poslanik kar divi napredni Meksiki. Da bi le predrago ne plačala te slepote. V ta namen molimo, kot nas pozivljajo naši škofje, ker končno bi ta "ceha" le na nas padla.

ZRTVE FRANCOSKE REVOLUCIJE.

Po dolgoletnem raziskavanju je Mr. Langlais izdal statistiko duhovniških žrtev francoske revolucije. V desetih letih njenega divjanja proti Cerkvi je 1562 duhovnikov čutilo njene grozote. Izmed teh jih je bilo 10 ustreljenih, 21 zaklanih. Od teh smrtnih žrtev je danes 14 blaženih. Na-

dalje jih je bilo 34 deportiranih na razne otoke, kjer jih je 9 umrlo. V ječo jih je bilo vrženih 77, kjer jih je 18 konec vzelo. Izgnanih je bilo 552, od katerih jih je 86 v izgnanstvu pomrlo. Pri znancih in prijateljih jih je našlo zatočišče in skrivališče 140, 11 jih je tam umrlo. Od onih, ki so položili revolucijsko prisego so jih rojalisti 10 ustrelili. V tem seznamu pa redovniki neduhovniki in redovnice niso vštete. Njih število bi znašalo več kot še poldrugi tisoč.

NE BOJ, MESARSKO KLANJE.

Tako bi z našim pesnikom kratko lahko označili grozote španske oktoberske revolucije, v kateri se je znova pokazalo, da je socialist napram kristjanom in katoličanom gorji od nekdanjega Turka. V potrdilo le par slučajev. V provinciji Asturiji, kjer se je socializmu nekaj časa obetal vspeh revolucije, je proti katoliškim duhovnikom, redovnikom in redovnicam tako strahotno gospodaril, da bi bilo Turka sram, ki je svoj čas moril kristjane vsaj z eno tolažbo: Nemoj se bati, brate, samo glavo ti vzamem! Neki pasijonist je ravno spovedoval osem šolskih bratov, ko ga je rdeča tolpa zalotila. Takoj je vse pograbila, jih vrgla v ječo in čez dva dni odpeljala na pokopališče. Tam so si morali sami izkopati skupni grob. V nekem drugem grobu so našli 17 umorjenih duhovnikov, večinoma pasijonistov. V San Vincente de Castello sta bila župnik in njegov pomočnik pred glavnim altarjem z bencinom polita in zažgana. Neki drugi duhovnik je bil najprej na križ pribit in nato ustreljen. V S. Francis — parku v Oviedo je bil neki duhovnik živ sežgan. Najprej so ga oblekli v rdečo obleko. Nato so ga privezali na drevo, mu noge z bencinom polili in zažgali. In te zverine so še druga drugo vnmale: "Le počasi, da bo bolj čutil!" Zopet drugega duhovnika v Sama de Langreo so z odsekanimi udi javno razobesili z napisom: "Tu se prodaja svinjsko meso!" Kanonika Corono so petkrat vlekli na morišče, preden so ga res umorili, da bi vžil več smrtnega strahu. Dva druga kanonika so izpostavili za tarčo vladnim četam, ki so jih zasledovale. V samostanu karmeličank v Oviedo so se godile nepopisne reči. O požganih cerkvah, cela vrsta jih je, molčim. Poluradni vatikanski list "Osservatore Romano", ki o vsem tem poroča, s posebnim obžalovanjem ugotavlja, da so bile med temi hijenami tudi ženske. Neka bolniška strežnica, ki je imela v oskrbi težko ranjenega bogoslovca, mu je zabranila piti vodo. Pristavila je: "Taki niso vredni vode!" Vati-

kansko glasilo je doslej ugotovilo 35 duhovniških žrtev, o katerih pravi, da so pravi mučenci, ker so bili iz sovraštva do vere pomorjeni. Ko bi bila rdeča revolucija zmagovita, bi bila cela Španija krvava duhovniške krvi, kot je bila svoj čas Francija. V grozovitosti klanja jo je itak dosegla.

NA KAJNOVIH POTIH.

Znano je, kako je svetopisemskega Kajna preganjala prelita kri nedolžnega Abelna. "Glas krvi tvojega brata vpije z zemlje do mene," mu je Gospod po njegovi pekoči vesti govoril. In Kajn se je podal spred obličja Gospodovega in bežal v drugo deželo, prepričan, da bi ga doma ubil, kdorkoli bi ga dobil. Njegovo žalostno vlogo, žal, da še ne skesan kot Kajn, igra danes masni morivec nedolžnih, Trocki. Kaj je malo leto pred vojno svet še vedel o njem. V izposojenih čevljih in srajci je začel svojo kariero kot skromni časnikar. V nekem njujorškem basementu se je potem dokopal do lastne tiskarne. Takrat še Jud Bronstein. Po vojni se je pojavil v Rusiji kot desna roka Ljeningova, načelnik vojnega sveta in vrhovni poveljnik rdeče armade. Kot tak je začel krvavo klanje, proti kateremu je francoska revolucija le skromna senca. Saj se je baje izrazil, da rad žrtvuje polovico ogromnega ruskega naroda, samo če bo ostala druga polovica z dušo in telom komunistična. A lani je lahko obhajal petletnico, kar predstavlja Kajna na begu, v vednem trepetu za življenje. Turčija ga je izgnala, druge države se ga otrešajo. Še Francija, sicer tako gostoljubna napram velikim grešnikom, ga je uradno odklonila. A je zastisnila oči, ko je zvedela, da ga ima nekje v svoji sredi. Po umoru Kyrova je moral še iz tega skrivališča bežati, da bi ga ne mogli prijeti in izročiti Stalinu. Kak bo njegov konec je še v skrivnostnem naročju bodočnosti.

CALLES V OSKRBI KATOLIŠKIH SESTER.

Zloglasni mehiški Neron Elija Plutarh Calles, ki je pognal katoliško cerkev v Mehiki na krvavo križevo pot, je bil 14. jan. v katoliški bolnišnici sv. Vincencija Pav. v Los Angeles operiran za neko žolčno boleznijo. Operacija je dobro izpadla. Pod skrbno nego usmiljenih sester se mu zdravje hitro vrača. Tamkajšni mestni očetje so odredili, naj bo okrog bolnišnice kar le moč mirno, da se "visoki" bolnik ne bo razburjal. Le javni radio v bližini mu sme igrati vesele komade ter mu preganjati dolg čas in morebitno otožno razpoloženje. Gotovo mu ne želimo smrti. Končno

tudi proti ameriškemu žentelmenstvu napram njemu nimamo ugovora, dasi dvomimo, če bi ga bil deležen tudi kak mehiški cerkveni primas. Pustimo vse to ob strani. Čemur se čudimo je to, da si je izvolil katoliško bolnišnico in oskrbo katoliških sester, ko je imel vendar dosti javnih bolnišnic na razpolago. Kajti o kakem njegovem spreobrnenu ni govora. On je še vedno stari, zagrizeni sovražnik cerkve in duša kulturnega boja. Kljub temu se je v kritičnem trenutku rajši zaupal katoliškim sestram, kot civilnim strežnicam. Pač zato, ker je vedel, da je maščevanje katoliške sestre požrtvovalna ljubezen, tudi napram najhujšemu sovražniku. Če kje je življenje v njenih rokah varno. Ona bi rajši dala svoje življenje, kot bi je kakemu drugemu prikrajšala. Pa si je mislil, kaj me briga doslednost ali nedoslednost, če gre za varnost življenja. Ni bil prvi, ki je tako mislil in naredil. Francoski "tiger" Clemenceau je bil tudi take vrste mož in še marsikateri. Pa tudi zadnji ni bil. Kmalu za njim je prišel v isto bolnišnico na zdravljenje njegov sin Rudolf Elija, član sedanje kulturno-bojne mehiške vlade in bivši guverner zvezne države Sonora. Kot tak je zapodil vse sestre iz bolnišnic in izgnal katoliške duhovnike iz države. Danes ni v celi državi niti enega več. Za katoliške sestre to zaupanje sicer jako laskavo priznanje. Od strani obeh "visokih" bolnikov je pa prav cinična nesramnost.

GRENSKO IZPRAŠEVANJE VESTI

Znameniti italijanski pisatelj Giovanni Papini, ki se je po vojni vrnil iz modernega paganizma k praktičnemu krščanstvu, piše novo knjigo, s katero bo tudi lastnemu katoliškemu taboru temeljito vest izprašal. Vprašan, kaj misli o sodobnih katoličanih, se je že naprej nekako takole izrazil: V sodobnem življenju je malo resničnega katolicizma. Kar ga je, je večina bolj katoliška navada, kot katoliško prepričanje. Večina onih, ki se imajo za katoličane, v resnici ne živi katoliško. Vse življenje ljudskih mas je obrnjeno na zunaj. Danes smo često priča veličastnih prireditev verskega značaja, a vidimo malo verskega življenja. Večina katoličanov se praktično nahaja v stanju nekake španovije. Spolnujejo verske dolžnosti, hodijo v cerkev, sicer je pa njih življenje čisto posvetno. Široke ljudske plasti so pa domala brezverne. Le malo jih je, ki ne marširajo z maso in so res po prepričanju in življenju verni. Odpad višjih slojev od vere je potegnil mase za seboj v brezverstvo. Res, da se

(Dalje na str. 19)

Baraga — vzor misijonarja

DUHOVSKI stan je Baraga že od nekdaj pravilno pojmoval kot neprestano samoodpoved in kot žrtev za Boga in duše. Zato se je že v Smartnu in Metliki pokazal apostola. A v domovini je bilo polno ovir, da ni mogel razviti svoje delavnosti tako, kakor bi hotel. Tedaj se je pa ustanovila na Dunaju misijonska družba za podpiranje indijanskih misijonov in Baraga se ji je l. 1829. ponudil za misijonarja.

Svoji sestri je pisal tedaj (4. novembra 1829): "Brezkončna je moja radost, da se je Bog ozrl na mene z res veliko ljubeznijo in da je uslišal moje zelo iskrene prošnje in molitve, ki trajajo že več let."

Ko je prišel v Ameriko in se pripravljaval na misijonsko delovanje, je goreče pomagal pri dušno pastirskem delu med belokožci. Svoji sestri piše: "Spovedoval sem v italijanskem in francoskem jeziku in Bog mi pomaga, da se mi niti ne zdi tako težko, kakor v slovenskem jeziku prvo leto."

Spomladi je šel med Indijance v Arbre Croche in v prvem hipu je že cel misijonar. Ne da bi znal jezik, je začel takoj pastirovati. Pridigoval, poučeval, spovedoval je v francoščini. Indijanec, večšč obeh jezikov, je tolmačil rojakom v njihovem jeziku besede Baragove. Že tekom prvega leta je izpreobrnil 131 Indijancev, tako da je bila že večina krščena.

Ko je posvetil prvo cerkvico na čast Materi Božji, pravi: "Misel, da v tem pragozdu, kjer se doslej ni slišalo drugega kot divji kriki . . . stoji hram živega Boga . . . ta misel me je tako prevzela, da sem se zjokal . . ."

Njegova gorečnost za duše zelo jasno odseva iz njegovega pisma sestri Amaliji iz Arbre Croche: "Bog daj, da se ta moja prošnja izpolni! (Prosil je škofijstvo, da bi smel zapustiti Arbre Croche, ki je že ves pokristjanjen ter oditi med pogane ob Gornjem jezeru). Vedno bolj hrepenče želim, ker sem zopet dobil nova poročila, kako željno bi divjaki severnih krajev sprejeli duhovnika, če bi hotel kateri k njim priti. O kako mi to trga srce, ko vidim tako blizu lepo priliko, oteti toliko duš pred večnim pogubljenjem, a ne smem pohiteti tja, ker še nisem dobil dovoljenja! Ako mi ga škofijstvo odreče, bo to moja najtežja preskušnja, kar sem jih doslej moral prestati. Ti

ubogi divjaki še nikoli niso videli nobenega duhovnika, slišali so pa že o njih in mnogi že kar na ta nejasna sporočila izražajo željo, sprejeti dobre nauke teh služabnikov Velikega duha. Ob takih poročilih mi hoče srce počiti od bridkosti."

Leopoldinski družbi je pisal iz Grand Rivera: "Veliko, res silno veliko denarja je treba v tej deželi za nov misijon. Pa v luči krščanske vere vsi ti stroški niso nič v primeri z ogromno koristjo, katera se doseže. In ali ni ena sama neumrljiva duša več vredna ko vse bogastvo sveta? Ali se Jezus Kristus ne bi rad dal znova na križ pribiti, da reši le eno dušo, če bi se drugače ne mogla rešiti? V svoji skrbi in stiski torej stopam danes pred vas preljubi dobrotniki v moji dragi domovini, kot zastopnik svojih vsega pomilovanja vrednih divjakov. Svoji roki stezam proti vam in vas prosim, da se usmilite svojih nesrečnih bratov v tem delu sveta, ki po potih malikovalstva drvijo v svoje pogubljenje. S svojo molitvijo in svojimi darovi lahko prav veliko pripomorete k odrešenju teh nesrečnežev. Ne prosim zase. Tisti, ki me poznajo, vedo, da znam biti z malim zadovoljen. Ako pa vidim, da me zgolj pomanjkanje denarja ovira pri reševanju ljubljenih bratov, si želim biti bogat, da bi z minljivimi zakladi nesrečnim sobratom mogel pripomoči k večnemu življenju." Ali se ne bere to kot pismo sv. Frančiška Ksav. iz Indije v Evropo?

V Grand Riveru je imel težko stališče; tu je zapisal: "Ako bi ne želel in upal privedi na pot zveličanja nekoliko nesrečnih duš, bi za ves svet ne hotel ostati tukaj, kjer je malikovalstvo z vsemi svojimi hudobijami tako globoko zakoreninjeno."

"L' Anse je neprijetna, žalostna, neplodovita pokrajina; nimam nikake udobnosti tu, samo želja, da pomagam Indijancem do večne sreče, me drži pokonci . . . Pa kakšna tolažba bo enkrat za mene, ko me bodo obdajali na dan sodbe ti moji dobri otroci in pričali pred sodnikom: On je bil prvi, ki nam je oznanil Tvojo besedo. Govoril nam je o Tvojem božjem usmiljenju in napolnil naša srca z vero in ljubeznijo do Tebe."

Na oltar ga dvignimo!

Dr. Fr. Jaklič, Ljubljana.

MORDA je res naša narodna napaka, da se preradi zagledamo v to, kar je tujega, in hodimo ravnodušno in brezbržno mimo tega, kar je našega, da nam morajo šele tuji narodi odkrivati in razlagati naše dragocenosti in vrednote. Če kje, velja to o našem velikem, svetniškem

možu Frideriku Baragi. Ponosne, bogate in resne ameriške Združene države, ki ob njih prostrano ozemlje udarjajo valovi dveh oceanov, tako proslavljajo Barago, da se njegovo ime tam vsak dan po nešteto krat izgovarja, piše in tiska. Kraji, ceste, uradi in šole se imenujejo po tem sinu naše lepe domovine, — mi ga pa komaj poznamo. Velike reči je delal v svojem življenju; tuji gozdi so mu šumeli, tuje reke pele — on se je pa vedno zavedal, da je naš človek. "Preljubi moji Kranjci (Slovenci)", to je stalen nagovor v knjigah, ki jih je našemu ljudstvu še v daljni tujini pisal. Gospodov klic ga je tako rekoč gnal v Severno Ameriko, da tam oznanja zapuščenim indijanskim rodovom Kristusa, jim mašuje, deli zakramente in skrbi tudi za njih časni blagor. Pa kot se je sv. Pavel, največji misijonar vseh časov, sredi apostolskega dela v Solunu, Atenah in Rimu vedno čutil za Izraelca in je svoj rod imel vedno zapisan na dnu srca — tako tudi Friderik Baraga nikoli ni pozabil, da je slovenskih staršev sin in da je njegova materinska beseda bila slovenska beseda. Njegove prve molitve so bile slovenske in ko je v Marquette kot zapuščen škof samotno umiral, se je slovenska beseda bolešno trgala iz njegovega izmučenega srca. Bog ga je tesno povezal z nami in nobena daljava in nobeni trudi za tuje duše nam ga niso odtujili. Naš je.

Nas, njegove brate in sestre po krvi in besedi, pa čaka prav sedanje čase prelepa naloga: da ga dvignemo na oltar. Prelepa naloga je, delati za svetniško čast svojega človeka. Kako se za take naloge zavzemo drugi narodi, Francozi, Nemci, Italijani, Poljaki, Španci itd.! Še k nam prihajajo njih oglasi in pozivi k molitvi, da bi ta ali oni njihov častitljivi služabnik božji ali služabnica božja dobil ali dobila čast blaženstva ali svetništva. Priporočajo se mu v moitev, izročajo mu svoje stiske, vse store, da Bog čudežno potrdi njih pobožno mnenje o njegovem svetništvu. Tudi pri nas se bero knjige in knjižice o tujih svetniških kandidatih.

Kako lahko bo dokazati svetniške kreposti Friderika Barage! Saj ga je bila sama gorečnost za božjo čast in za blagor neumrljivih duš; saj je neprestano oblikoval in preoblikoval svoje srce po Srcu Jezusa, Dobrega pastirja. Zaradi Boga je zapustil graščino in se odrekel sladkim vezem družinskega življenja. Zaradi Boga se je sredi mrzle in mrke janzenistovske in jožefinske dobe s tako vnemo vrgel na delo za duše, da ga je sestra že prve mesece njegove kaplanske službe morala opozarjati, naj vendar vsaj malo misli nase. Zaradi Boga in duš je mirno trpel v Šmartinu in

Metliki. Potem je pa prisluhnil obupnemu klicu zapuščenih Indijancev v Severni Ameriki in zapustil svoje drage domače, svojo domovino in vso udobnost civilizacije. Več ko 30 let je hodil, brodil in taval po neizmernih gozdovih in pustinjah okoli treh velikih severnoameriških jezer. Ni imel udobnega stanovanja, ne tople postelje, manjkalo mu je hrane, odpovedal se je okrepcujoči pijači in mestu. Njegova trudna noga je nešteto krat s poslednjimi močmi vzdigovala krpelje, njih jermenji so ga žuli do krvi in je zato krvava sled šla za njegovo apostolsko potjo. Snežni meteži so tulili, Baraga se je pa čisto osamljen pehal in gnal preko zametov, da mu je sproti ledenil znoj. Vse za duše! Ko je plezal preko skal in pečin in si na utrujenih ramah nosil vse mašne potrebščine, so mu konci prstov bili krvavi. Kot škof se je trudil prav tako, kot se je kot čil misijonar, in po prvih udarcih kapi ga že zopet vidimo na misijonskih potih. Škof, pa z lastno roko teše in žaga za svoje nove misijonske cerkvice! Njegov nedosegljivi zgled je v domovini vzbudil silnega misijonskega duha in cel rod slovenskih misijonarjev je šel za njim. Severnoameriški Indijanci so bili do tedaj zapuščeni in prezirani — Baraga jim je pisal prve knjige, prvo slovnico, prvi slovar. S solzami v očeh je zapisal prve besede svoje očipvejske škofovske okrožnice: "Otročiči moji, ki vas ljubim." Da, otročiči so mu bili, ljubil jih je, kot jih ni zlepa kdo. In ko je njegovo misijonsko ozemlje sprejemalo čedalje več belih priseljencev, je s svojimi brezprimernimi napori iskušal ta dotok usmeriti h katoliški Cerkvi in k močnemu verskemu življenju. Klical je novih duhovnikov iz vse Evrope, zbiral denar, gradil cerkve, šole, zavode. Koliko takih vnetih, svetniških misijonarjev imajo drugi narodi? Da je Baraga njihov — že zdavnaj bi bil blažen ali svetnik.

Spoznavajmo ga torej! Radi čitajmo o njem, naše hiše in družine naj dobijo dostojne njegove slike, naši listi naj širijo njegovo poznanje!

Molimo k njemu! V vseh dušnih in telesnih stiskah in zadregah ga kličimo na pomoč, da bi Bog imel čim več povoda in prilike, da ga s čudežem proglasi za svojega posebnega izvoljenca. Bog ga hoče imeti za svetnika, zato ga je tudi tako vodil in obsopal z milostmi; zato je tudi zahteval toliko trudov in žrtev od njega.

Bodimo v tesnih stikih z ameriškimi Slovenci, našimi predragimi brati, ki so posebno poklicani, da posredujejo med nami in ameriškimi cerkvenimi oblastmi, ker te imajo zelo odločilno besedo. Poživljena Baragova misel bo za ameriške Slovence obenem poživljena domovinska misel.

POST

P.

ŽE spet! To bo sama puščoba, kdo bo bral? Saj vsi vemo, kaj je post. Dovolj neprijetno je, ko pride, kaj je treba že naprej o tem govoriti in pisati . . .

Da, tudi taki, ki se imajo za dobre kristjane, sprejemajo postni čas in njegove zahteve z nejevoljo in notranjim odporom. Le prav. Zares dobri kristjani se vesele posta, pa se zdi, da je takih vedno manj.

Pri naših prednikih pa ni bilo tako. Imeli so globoko vero in iz nje so zajemali dovolj močnih nagibov za vztrajnost in dobro voljo. Razumeli so, kaj pomeni beseda "dolžnost". Zavedali so se, da pomeni nekaj velikega. Zato so stavili svoje dolžnosti do Boga visoko nad vse drugo in niso iskali raznih izgovorov, ki bi jih utegnili narekovati počutnost ali zaverovanje v ta svet.

Naši stari so zelo strogo držali postno postavo glede pritrgovanja v jedi in prav tako glede vzdržka od mesa. Mesa niso jedli več dni, ne samo ob petkih. Ljudje se niso tako smilili sami sebi kakor dandanes.

V Parizu na primer je bilo že v petnajstem stoletju več sto tisoč prebivavcev. In vendar je v postnem času samo en mesar prodajal meso in še on je ubil le enega vola na dan, več ni mogel razprodati. Tako so se Parižani takrat postili in vendar ni nihče na posledicah posta — umrl. Tudi drugače jim ni škodovalo, saj ljudstvo je bilo takrat čvrstše in vse bolj žilavo kot je danes.

Vsi vemo, da se nam post nalaga za pokoro.

Nekateri temu ugovarjajo in pravijo: "Zakaj bi Bog hotel imeti zunanje in telesno zatajevanje namesto notranje skesanosti in srčne žalosti nad grehi?"

Odgovarjamo, da zunanje zatajevanje, na primer post, ni namesto notranje skesanosti, temuč notranjo skesanost le potrjuje. Kakor sta združena duša in telo v tesno zvezo, tako morata biti združena zunanje in notranje zatajevanje.

Duša vpliva na telo, telo pa na dušo, tako tesno sta združena. Telo, ki je pomehkuženo, bo kmalo pomehkužilo tudi dušo. Telo se neprestano upira duši, odkar ga je pokvaril prvi greh. Duša mora zavoljo tega telo strogo držati v oblasti, drugače postane premočno in duši nevaren so-

vražnik. Le na ta način si duša zagotovi svojo lastno neodvisnost in ostane zvesta v svojih dolžnostih do Boga.

"Ampak — zakaj si je Cerkev izmislila ravno post za pokoro, ko je vendar post tako neprijetna reč?"

Hm, zakaj pa ne? Vendar skušajmo na zgornje vprašanje s premislekom odgovoriti.

Cerkev je izbrala in določila to vrsto pokore iz raznih vzrokov.

Prvič je post dovolj težka reč, da lahko velja za pokoro, pa zopet ne tako težka, da bi je ne mogli vsi kristjani po svojih razmerah izpolnjevati.

Drugič je Cerkev dala to zapoved iz spoštovanja do apostolov, ki so že ustanovili postni čas.

Tretjič zavoljo tega, ker je že Gospod sam napovedal, da se bodo "svatje postili, ko bo Ženin odvzet od njih." Vsi vemo, da je oni Ženin Jezus sam, svatje pa njegovi učenci in za njim vsi kristjani.

Ti razlogi morajo biti dovolj močni za nas vse, da ne godrnjamo proti Cerkvi zavoljo posta. Cerkev je božja ustanova in nam daje zapovedi v imenu samega Jezusa Kristusa. Kdor prelomi cerkveno zapoved, se upira Kristusu samemu.

"Hm, ali bom res obsojen in zavržen na vse večne čase zavoljo tistega kosa mesa?"

Ne ravno zavoljo tistega kosa mesa. Temuč zavoljo nepokorščine, zavoljo upora. In še zavoljo zakrknjenosti srca, ker nočeš v duhu spokornosti na ta način zadostovati zaradi grehov in pogreškov.

"Toda jaz se ne morem postiti. Če premalo jem, izgubim telesno moč. Če ne jem mesa, postanem bolan."

Ali je to tudi popolnoma res? Le pomisli, da Bog prav dobro ve, če je res ali ne. Vendar, če je res, potem nisi dolžan držati posta. Cerkev hoče, da delamo pokoro, ne da delamo sami sebi škodo. Vendar, človek božji, ne vzemi te reči prelahko. Cerkev je že itak na vse načine olajšala post, vsaj tisto malo naj ti ne bo pretežko, ako nisi zares potreben še večjih olajšav.

Posvetuj se s spovednikom in govori ž njim tako odkrito kot bi govoril s samim Bogom. Ako imaš resnično tehten vzrok, nič se ne boj, Cerkev ti bo rada dala še poseben izpregled.

Vendar ene reči nikar ne pozabi. Na neki način moraš delati pokoro. Načinov je seveda mnogo, in če iz tehtnega vzroka ne moreš držati postne postave, naloži si kaj drugega. Tudi o tem se lahko posvetuješ s spovednikom.

NEKAJ VAŽNEGA GLEDE

SV. SPOVEDI

P. Hugo.

POSTNI čas je zopet tu. Križev pot se vije pred nami. Njegovi prizori, eden bolj krvav kot drugi, nam kličejo: Človek, glej dejanje svoje! Tvoj greh je zvil ta krvavi film. Kdor ima še kaj človeškega srca in božje vere, bo ob njegovem gledanju gotovo sklenil, opraviti dobro velikonočno spoved in dati slovo grehu.

A jih je mnogo med nami, ki bodo pri tem žalostno vzdihnili: Kako rad bi storil, ko bi mogel! Saj bridko čutim moro greha na duši. Gledam za tistim, od Boga za to postavljenim, ki bi mi jo pomagal odvaliti. Pa kaj, ko ga ni daleč na okoli, ki bi me razumel in jaz njega. Ga imam na razpolago. Toda on ne razume mene, jaz ne njega. Tako bom moral zopet eno veliko noč obhajati v starem kvasu, kot že toliko. V cerkvi bo donela radostna Alleluja. Probujujoča se narava bo odgovarjala Alleluja! Samo v mojem srcu bo odmeval otožni Miserere, velikonočno nedeljo dvakrat otožni.

Jaz pa vem, kje je vzrok, da je v tvojem srcu že marsikako veliko noč odmeval otožni Miserere mesto radostne Alleluje. Vem celo za vrata in ključ, ki tudi tebi, ki v takih razmerah živiš lahko pomagata do vesele srčne Alleluje. Samo, če imaš dobro voljo. Upam, da jo imaš. Poslušaj tedaj!

Vzrok tvojih žalostnih velikih noči je ta, ker o sv. spovedi nisi zadostno poučen. Pa ti s tem nočem delati kakih očitkov. Saj morda nisi niti sam kriv. Tudi kakega drugega nočem dolžiti, da ti je ukradel marsikako veselo veliko noč. Kvečjemu bi dejal, da so tega krive neprevidne okoliščine. Kajne, ti si bil doma lepo poučen, kaj se vse zahteva za veljavno in dobro sv. spoved. Dobro še veš, kako so ti glede sv. spovedi same zabičali, da moraš povedati vsaj vse smrtne grehe in to celo po številu in z važnimi okoliščinami. Tako poučen o sv. spovedi si prišel v to deželo.

V rednih okoliščinah se vse to v resnici zahteva za veljavno in dobro sv. spoved. In tisti, ki so te tako učili, so imeli redne okoliščine pred očmi, okoliščine v kakršnih si tam živel in so mislili, da boš vsaj približno vedno v takih živel. Niti ti sam, niti oni niste takrat mislili, da bi te znalo

kedaj potegniti čez morje v to deželo, najmanj pa v take kraje, kjer cela leta ne boš videl duhovnika svoje krvi, da bi se mu lahko spovedal. Ko bi bili to vedeli, bi ti bili gotovo povedali, da se v takih izrednih razmerah, v kakršnih zdaj živiš, marsikaj ne zahteva, kar se zahteva v rednih razmerah.

Ker si tedaj prinesel s seboj nauk o veljavni in dobri spovedi, ki velja v rednih razmerah, a se ga v teh izrednih razmerah pri najboljši volji ne moreš držati, v tem je vzrok tvojih žalostnih velikih noči. Kako naj jaz, praviš, vse natanko povem, kar sem zagrešil, ko ne znam angleškega, razen vsakdanjih besedi, duhovnik, ki ga imam na razpolago pa še toliko slovenskega ne zna, kot jaz angleško. Tedaj mi ne ostane drugega kot čakati, kedaj bo kak slovenski duhovnik prišel naokoli.

Z ozirom na poduk o sv. spovedi, ki si ga prinesel s seboj in ti je svet, ti res ne ostane drugega. Toda ta poduk, kot rečeno ni bil umerjen po okoliščinah, v katerih zdaj živiš. Zato smo mi, katerim so tvoje sedanje prilike znane, dolžni te njim primerno poučiti, kaj se od tebe zahteva za veljavno in dobro sv. spoved. Slabi izseljeniški dušni pastirji bi bili, ko bi to zanemarili. Če imata Bog in njegova sv. cerkev za take posebna vratca ključ, da se lahko spravijo z njim in z njo, bi gotovo ne bilo prav, da bi jim ta vratca zakrivali in ključ skrivali. Ne, temveč pokazati jim jih moramo in jim ključ od njih izročiti.

Čuj tedaj dalje. Da je Bog naš najboljši oče, ki ne želi smrti grešnika, ampak, da se spokori in živi, to gotovo veruješ. In tudi to, da je sv. cerkev naša najskrbnejša mati, ki si vse prizade, da bi svojega na duši mrtvega otroka čim prej zopet živega pritisnila na svoje srce. Kot taka gotovo od nikogar ne zahtevata nič nemogočega. Ako se ti ne moreš tako spovedati, kot bi se v rednih okoliščinah moral, sta zadovoljna, da se spoveš tako, kot se v danih razmerah moreš. Da, ko bi se sploh ne mogel spovedati, imata za te pripravljeno še eno rešilno desko, popolno kesanje. Pa o tem ob drugi priliki. A da bi se ti radi neznanja jezika sploh ne mogel ničesar spovedati, tega skoraj ne morem verjeti. In ako se moreš le nečesa, je v takem slučaju zadostna podlaga, da lahko opraviš veljavno in dobro spoved. Materijalno kot pravimo bo spoved nepopolna, morda zelo nepopolna. Morebiti celo glavnega, kar te teži ne boš mogel izrecno povedati, ampak le kaj postranskega. Nič ne de, povej tisto kar znaš povedati, ostalo pa s tistim vred obžaluj in skleni poboljšanje in zaenkrat boš dobro opravil. Zaenkrat pravim. Kajti tiste smrtne grehe, ki jih nisi

mogel izrecno povedati, moraš pozneje odkriti spovedniku, s katerim se boš lahko razumel, kadar koli boš že imel to priliko. Naj ti to še bolj nazorno povem.

Ti bi rad opravil velikonočno spoved. Slovenskega spovednika nimaš na razpolago, pač pa angleškega. Ta morda ne zna nobene slovenske besede. Ti pa tolčeš malo angleško, a le to, kar je za vsakdanje življenje potrebno. Da bi se mogel natančno spovedati, ni misliti. Še manj, da bi znal angleške molitve pred spovedjo in po spovedi. Pred vsem vedi, da te molitve ne spadajo k bistvu sv. spovedi. Zato jih lahko opustiš. Kesanje je sicer potrebno. Če mu hočeš tudi z besedami dati duška, je lahko moliš slovensko. Saj Bog razume vse jezike. Nujno pa to ni. Nujno je samo kesanje v srcu.

Pač pa moraš nekaj, kar si zagrešil, kakorkoli že povedati. Kajti spovednik mora vedeti, da je nekaj zavezanega, drugače ne more ničesar odvezati. Povej tedaj tisto, kar veš in kolikor veš povedati. Rekel sem in še trdim, da je to vsakemu mogoče. Gotovo se te je v vsakdanjem življenju in občevanju prijel angleški izraz za ta ali oni greh, o katerim ti vest pravi, da si ga tudi ti storil. Tega povej, vključi vanj vse druge in pogoje za sv. odvezo, če se jih tudi kesaj, bo dan. Ali še bolj nazorno. Kaj pomeni slovenska beseda krst, ti je znano. V angleščini pomeni ista beseda, prav tako izgovorjena, kleti. Če si kaj zaklel reci samo "krst" in spovednik te bo razumel, ter ti lahko podelil sv. odvezo. Vsaka naša ženska ve, kaj se pravi po angleško advokat, namreč "lojer".

A naši ljudje navadno to besedo izgovarjajo "lajer", kar je pa nekaj čisto drugega, pomeni namreč lažnjivec. Izgovori jo samo polovico "laj", ali magari celo. Spovednik bo vedel, da si se obtožila greha laži in mu bo zadostovalo, če ne veš ničesar drugega. Še en način je, za redne razmere sicer nekoliko smešen, ki bi pa v takih izjemnih slučajih veljal. Nekateri Slovenci kar začno: Preklet, hudič itd. Ako ne moreš drugače pa začni tako angleško: Sanavabeč, sanavagan itd. To ti bo pa dobro došlo, kajti kaj takega se ljudje v tujem jeziku, žal, veliko prej nauče kot kaj dobrega. Se razume, da moraš topot s ske-sananim srcem izgovarjati. Če eden ali drug tak izraz morda v resnici ni kletev, ker je spakedranka, kot n. pr. sanavagan, je pa kot izliv jeze greh.

Na ta način, vidiš, prav lahko zadostiš svoji velikonočni dolžnosti in radostna Alleluja bo zadonela tudi v tvojem srcu. In ne samo lahko zadostiš, ampak si tudi dolžan zadostiti. Bog, sv. cerkev in tvoja duša zahtevajo, da storiš kar sam, brez kakega tolmača, storiti moreš. Povdarjam pa še enkrat, da ko se ti ponudi boljša prilika, glej, da boš pomanjkljivo nadomestil. Ta sklep mora biti vključen že pri taki nepopolni spovedi. Ni mi pa menda treba povdarjati, da so ta vratca in ta ključ do zopetnega prijateljstva z Bogom, samo za take, ki nimajo boljše in lepše prilike, ne pa za one, ki imajo na razpolago duhovnika, pri katerem lahko opravijo natančno spoved. Ako bi se ti ognili velikih vrat in hoteli skozi ta vratca zmuzniti nazaj k Očetu, bi bili podobni tatu, ki se skozi okno splazi v hišo.

✠

Visoko v alpskih gorah imajo katoliški menihi posebne postojanke, ki so ene najbolj kulturnih ustanov današnjega časa. Ti menihi imajo to veliko nalogo, da rešujejo hribolazce, ki so zašli v sneženem viharju ali pa so se kako drugače ponesrečili. V ta namen imajo posebne pse bernardinke, ki poznajo vse prelaze in prepade in iščejo ponesrečence. Na tej sliki vidimo eno takih postojank.

✠

OVČICA KRISTUSOVA

P. Salezij

(Nadaljevanje)

NA VARNI POTI.

PO nasvetu zdravnikovem je morala Marija Padovanska iz mesta na deželo. Tam je ostala celo poletje in jesen. Njeno stanje se je na deželi vidno boljšalo. Ko se je vrnila domov, so bili domači radostno presenečeni in v njihovih srcih se je zbudilo upanje, da bo morebiti celo ozdravela.

Proti koncu septembra 1922 se je ločil od svojih domačih Marijin starejši brat Peter ter vstopil v novicijat Družbe Jezusove. Zopet nova žrtev za Fillippetove, ki so jo težko prenesli. Najprej se je potolažila Marija, dasi ni nič manj kot drugi ljubila svojega brata. Tistim, ki so rekli, da je premlad stopil v red, je odvrnila: "Vendar, če ga je Jezus poklical, ali moremo mi reči: ne? Bolje je, da molimo zanj."

Mamo Marijino je malo skrbelo, ali je njen otrok prišel nazaj tak, kakor je bil poprej. Ali ga ni petmesečna odsotnost kaj spremenila? Poprej je že začela svoje roke željno stegati za višjim ciljem, ali je ni sedaj pokvarila vsa skrb in ljubezen, s katero so jo obsipavali na deželi. Vsako najmanjšo željo so ji izpolnili ter ji stregli, kar so najbolj mogli. Ali ni to neugodno uplivalo na njeno samozavestno naravo?

Materina skrb je bila nepotrebna. Kmalu je mogla sprevideti, da je Gospod Jezus sam čuval svojo izvoljeno cvetko ter je od istega dobrega duha prežeta gorela za svoje izboljšanje, kakor poprej. Zopet je mogla hoditi v šolo in se je pridno učila. Rada je slušala svoje učitelje in svoje starše. Kolikokrat je le mogla, je pristopila k mizi Gospodovi, kjer je sproti dobivala moč za stanovitno hojo za Kristusom. V tem času ji je prišla v roke knjiga o Mali Cvetki, ki jo je z največjim navdušenjem prebirala. Gotove stavke je čitala večkrat ter si jih zaznamenovala, kakor n. pr.:

"Moja pot je pot duhovnega otroštva, zaupanja in popolne predaje v voljo božjo."

"Jezusu hočem trositi cvetke majhnih žrtev in ga pridobiti z ljubeznijo."

"Majhni bodo sojeni z izredno milobo! Prav mogoče je, da ostanemo majhni v še tako odgovor-

nih službah. Ali ni zapisano, da bo Zveličar ob koncu sveta ohranil vse tiste, ki so bili krotki in ponižni? Ni rečeno, da jih bo sodil, ampak da jih bo ohranil."

"Nimam drugega sredstva, da bi pokazala svojo ljubezen, kakor v tem, da razlistavam cvetlice; z drugimi besedami bi se to reklo, da ne pustim še tako majhne žrtve, niti pogleda ali besedice, oditi brez zasluženja za nebesa. Izrabiti znam še tako majčkene prilike ter delam vse iz ljubezni. Želim trpeti iz ljubezni in tudi veseliti se v trpljenju. Tako razlistavam svoje cvetlice iz dneva v dan in nobene ni, ki bi je ne dala Jezusu."

"Nikdar ne moremo imeti preveč zaupanja v Boga, ki je tako mogočen in usmiljen. Dal nam bo po tem, kolikor zaupamo v njega."

Ali bi ne mogle te lepe misli svete Terezije Deteta Jezusa postati tudi njene, v praksi izvedene misli? Zakaj ne bi tudi ona hodila po "mali poti", ona, ovčica Kristusova, ki se je predala božji ljubezni? Zato se je z velikim navdušenjem izročila v varstvo svetli liliji iz Lizijeja ter se predala v roke božji previdnosti, ki bi jo naj vodila po novi lahki poti do cilja. Zavedla se je sicer svojih nepopolnosti, toda zaupala je, da jo bo Gospod podpiral. Videla je, da je še včasih neprijazna in ostra v besedah, zato se je vztrajno in resno vadila v krotkosti in prijaznosti. Rekla je, da bi tako rada postala poslušna mala ovčica Jezusova.

V svojem malem dnevniku si je zapisovala, kako se je s pomočjo posebnega izpraševanja vesti bojevala proti svoji glavni napaki. Tako-le stoji tamkaj zaporedoma:

"Danes sem bila pri sv. spovedi. Sklenila sem, da se ne bom prepirala z Marijanom, s svojim bratcem."

"... Držala sem svojo obljubo; bila sem nekoliko boljša."

"Danes nisem bila preveč pridna; parkrat sem žalila svojega brata Marijana."

"Zopet sem bila nekoliko boljša."

"Danes sva bila navzkriž z Marijanom; prizadevala si bom, da bom jutri boljša."

"Nisem bila zadosti potrpežljiva; drugič se moram premagati."

"Danes sem bila še precej pridna, tudi bolj prijazna."

"Parkrat sem bila malo surova. Ta večer sem bila nekoliko domišljava."

"Dvakrat sem bila neprijazna nasproti svojemu bratu."

"V cerkvi sem obljubila Mariji, da se bom varovala razburjenosti."

“Danes sem se premagala ter sem samo enkrat zavpila. Jezus, pomagaj mi!”

“Nisem se dobro vedla nasproti svojemu bratu. Moram se poboljšati. Moj Jezus!”

“Danes sem bila boljša.”

“Nisem bila preveč slaba tekom današnjega dneva.”

Marija Padovanska je bila vedno na straži in se je neprenehoma bojevala s samo seboj. Premagati samega sebe in si podvreči svojo naravo, to je največja zmaga, ki jo more človek doseči na tem svetu. Toda za to zmago je treba včasih uporabiti vse svoje moči in napeti vse svoje sile! Naj nam to potrди zgled na naši Mariji.

Neko popoldne se je vsa vesela igrala s svojim bratom Marijanom zunaj na vrtu. Kar nenkrat pa se je zgodilo nekaj, kar je ustavilo njen smeh in vsa razburjena je prihitela v hišo. Vsa se je tresla po životu, v obraz je bila bleda in komaj je zadržala solze, da se niso usule iz oči. Da bi se raztresla, je vzela v roke knjigo, jo odprla, potem pa zopet odložila. Nato je vstala, hodila nekaj časa okoli brez cilja, potem pa zopet sedla in vzela v roke prejšnjo knjigo. Nazadnje se je umirila in se začela pripravljati za šolo. Njena mama, ki je nedaleč vstran opravljala svoje delo, jo je ves čas opazovala, vendar ni rekla ničesar. Čas se ji ni zdel za to primeren. Čez eno uro se je Marija vrnila na vrt in se je tamkaj zopet veselo igrala.

Zvečer jo je mama prav previdno vprašala, kaj da je bilo, da jo je tako vznemirilo. Marija je bila za trenutek v zadregi, nato pa je odkrito, kakor ponavadi, povedala vso zgodbo. Marijan ji je bil v hipni razburjenosti poteptal cvetice na njeni gredici, ki jih je bila vzgojila s toliko skrbjo in trudom. Ko je videla vse poteptano, jo je prevzela brezmejna nevolja in na jeziku je imela že zbrano celo legijo žaljivih besed. Kolikor je mogla se je trudila, da bi se premagala. Ko je slednjič videla, da bo težko šlo, je pribežala v hišo, da se tamkaj umiri. Po mnogem trudu se je premagala in neizrečena sladkost je napolnila njeno srce. Pri pogledu na poteptane cvetlice ni pokazala pozneje nobene nevolje več.

Radi svoje bolezn, ni smela uživati vseh jedi. Imela je natančno predpisano dieto. Da bi se utrdila v premagovanju, je sama tehtala kruh; zakaj samo deset gramov ji ga je bilo dovoljeno vzeti. Tudi je rada dajala na mizo sadje, ki ga sama ni smela uživati. Če je dobila čokolado ali kake druge sladkarije, jih je vesela podarila svojemu bratcu Marijanu. Za neki praznik

pa je iz svojega kupila nekaj sladkih reči ter se pobahala: “Če bi jaz ne poskrbela za vas, bi sedaj ne imeli tega priboljška na mizi.”

Nekega dne v maju je našla na vrtu tri zrele maline, prve v letu. Pobrala jih je in jih nesla svoji mami. Marija ni bila že dobri dve leti pokusila nobenega sadja, ne kakih sladkarij. Zato ji je mama dala dovoljenje, da sme vzeti enkrat izjemoma maline, ki jih je prinesla z vrta. Marija se je nemalo začudila. Potem pa se je spomnila, da je majnik ter je hvaležno odklonila, kar ji je bilo dovoljeno, rekoč: “Mama, ne bom jih vzela; žrtvovala se bom iz ljubezni do Marije.” In da bi je ne zmagala skušnjava, je hitro stekla k očetu, ki je bral časopis, ter mu dala maline v usta.

Drugokrat se je neki večer sprehajala s svojo prijateljico na vrtu. Grozdje je bilo ravno dozorelo. Svoji prijateljici je odtrgala par lepih grozdov in tudi sama sebi je odtrgala enega. Ko pa je jagode prinesla k svojim ustnam, se je spomnila, da ne sme jesti sadja ter je grozd vrgla vstran. Kdor pozna neukročeno in sladkosnedno otroško naravo, bo zamogel ceniti vrednost takih malih premagovanj. Marija je bila v tem času komaj deset let stara.

Nekaj naravnega je, da je Marija imela posebno veselje nad lepimi in čednimi reči. Zato se nikakor ni zanemarjala, ampak se je celo večkrat pogledovala v ogledalce. Pazila je, da je bil trak v laseh skrbno privezan, da je bila njena obleka snažna in svetla in tako dalje. Zlasti se je rada ponašala z elegantno in fino obleko, ki jo je tudi večkrat menjala z drugo, boljšo. To so naravne napake odraščajočih se deklic. Za malo časa je ta napaka obvladovala tudi našo Marijo. Toda samo za malo časa. Kakor hitro jo je mama opomnila, da to ni všeč Jezusu, da je prevelika nečimernost v nasprotju z božjo skromnostjo, se je varovala te napake. Nekoč sta bili z mamo na sprehodu. Marija si je pripela na obleko ljubko umetniško cvetlico. Mama ni naravnost pogrjala njene nečimernosti, ampak ji je govorila na sprehodu le o tem, kar je parvzaprav edini kras na človeku, namreč njegove čednosti. Dejala je, da je sicer trak v laseh, ali cvetka na obleki zelo lepa reč, da pa vse to ne stori deklice lepše; še celo zmanjša njeno vrednost, če se pridruži nečimernost. Prav na tistem je Marija odstranila cvetko z obleke in jo vtaknila v žep. Drugi dan pa je mama našla tisto cvetko v njenem predalčku. Prav noter v kotu.

Neko nedeljo je morala parkrat venkaj. Vsakokrat je oblekla drugo obleko. Vsega skupaj je bila zunaj petkrat, vedno v drugi obleki. Seveda je bilo to malo preveč. Mama je zopet pustila.

da je storila po svoji volji, predvsem iz namena, da bo videla, kako daleč bo šla njena nečimernost. Zvečer pa, ko se je Marija spravila spat in sta bili sami, ji je prijazno zastavila to-le vprašanje: "Kako lepo darilce si pa danes dala svojemu Jezusu? Mar li pet različnih oblek, ki si jih nosila?" Marija ni mogla odgovoriti, ampak skrila se je pod odejo in bridko zajokala. Mama je porabila to priliko ter jo poučila, da ni nič bolj nespametnega, kakor majhna nečimerna deklica. Obleka pomeni prav malo. Edino dušna lepota je neprecenljive vrednosti. Zato si moramo le zanjo prizadevati. In za njo si bomo prizadevali, če bomo z dneva v dan postajali bolj čednostni.

Marija je še naprej jokala. Iz tega je mama sklepal, da si je opomin vzela k srcu. Zato je ostala pri njej dalj časa in pogovarjali sta se o nebeških rečeh. Na ta način je mama Marijina svojo hčerko vzgajala za Gospoda. V njej imajo preleg zgled krščanske matere, kako vzgajati svoje otroke. Ne karaj v razburjenosti in z nedopovedljivo nevoljo, ampak z ljubeznijo in tedaj, ko si se umirila. Tako boš rešila otroka in lepa beseda bo našla lepo mesto. Morebiti boš celo tega ali onega svojega otroka pridobila za lepše, bogoljubno življenje, če ga boš znala voditi in napolniti z božjim duhom. Posnemaj v tem mamu Marije Padovanske!

L. 1923, ko se je vse to godilo, se je Marija udeležila tekme za najboljšo učenko. Med dva tisoč otroci je ravno ona dosegla prvo mesto. Vendar je ni to prav nič prevzelo. Tako se je bila že utrdila pod materinim skrbnim vodstvom. V vsej skromnosti je spravila sijajno srebrno medaljo, ki jo je dobila v spomin.

(Dalje sledi)

IZ KRALJESTVA LUČI IN TEME.

(S str. 16.)

izobraženstvo danes vrača k veri, a mase mu ne bodo tako lahko sledile nazaj na pota vere, kot so jim sledile na pota nevere. Kljub temu treba vedno povdarjati, da vera ni zadeva kakih izbraženih, ampak vseh. — Te misli bo Papini razvil v napovedani knjigi. Kar naprej priznajmo, da bo v živo zadel. Čim prej priznamo in odrinemo na globoko, tem bolje za nas. Prej bo Bog odložil šibo, ki zdaj tu zdaj tam zažvižga nad takimi okorelimi katoličani. Tedaj ne samo drugim, ampak tudi sebi malo vest izprašajmo.

DOBA SRAJJC.

Tako bi lahko imenovali našo dobo. Započel jo je Mussolini s svojimi črnosrajčniki. Posnemal ga je Hitler s svojimi rjavosrajčniki. Potem se je začela pa prava manija za razne srajčnike. V Ameriki so se pojavili srebrnosrajčniki. V Mehiki so zadnje čase nastopili rdečesrajčniki. Tako bodo kmalu, če že niso zasedene vse barve razen bele in se bo treba zateči k pisanim srajcam, kjer bo še velika izbira, kot pri raznobojnih zastavah. Sem radoveden kako sodbo bo poznejša, trezna zgodovina izrekla o tej naši srajčni dobi. Najbrž bo rekla, da je bila to dobra samosrajčnikov, to je otročja doba. In to tudi v resnici je. Žal, da ne tista blažena otroška doba belih srajc krstne nedolžnosti. Saj belosrajčnikov še nimamo. In ko bi jih imeli, bi bile prav tako goljufivo znamenje nedolžnosti, kot pri večini nevest na poročni dan. Ti samosrajčniki imajo vse drugačne vzore, kot so jih pri krstu obljubili in nastopili pot do njih. Ni čuda, da so njih srajce bolj ali manj krvave od prelite krvi nedolžnega brata Abelna. Na snežno belih srajcah bi se ti madeži preveč poznali, preveč vpili. Zato si izbirajo bolj temnobarvne. Vsekako ti samosrajčniki nič prida ne obetajo. Če ne bodo končno vsi skupaj postali rdečesrajčniki. Kaj potem, sam Bog vedi.

TO JE JUNAŠTVO.

Misijonska družba "Očetov oblatov" ima med Eskimi v Igluliku, 70 severne širine svojo samcato misijonsko postajo. Točasno jo oskrbuje Rev. Stefan Bazin, zakopan v večni neg in led. Njegova iz desk zbita uta mu služi za kapelo, stanovanje in shrambo. Pred poldrugim letom mu je pogorela. Na vspešno gašenje sploh ni bilo moč misliti. Milje naokoli ni razen misijonarja nobene žive duše. Sam je mogel rešiti samo Najsvetejše in eno molitveno knjižico. Vse drugo so požrli plameni. Ko je ogenj dokončal svoje delo, je iz ožganih ostankov takoj zbil novo kočico, v pomanjšani obliki seveda. Za streho so mu služile kože morskega konja. Njegova raztegnjena čreva pa za šipe pri okencih. S tem so ga oskrbeli njegovi Eskimi, ko so zvedeli za nesrečo. Ker mu je tudi hrana zgorela, je bil nekaj časa navezan samo na lovski plen. Od ostalega sveta je popolnoma odrezan. Zdaj je že sesto zimo tam. V tem času mu je umrla mati. Poročilo o njeni smrti mu je došlo šele čez eno leto. Pa nič ne toži o svoji zapuščenosti in žrtvah. Je vesel, da ima le svojega božjega Prijatelja pri sebi. Saj brez njega bi tako junaštvo itak ne bilo mogoče.

SAMOMOR

P. Hugo.

VZROKI TE EPIDEMIJE.

KAJ posamezne požene v obup, da obračunajo s svojim življenjem, o tem ne moremo podrobno govoriti. Ti vzroki so silno različni. V Kaliforniji so v 500 slučajih samomorov ugotovili, da jih je 70% šlo v prostovoljno smrt radi neozdravljive bolezni, 10% radi zakonskih in družinskih težav, 12% radi finančnih polomij, 8% radi starostne osamelosti. Koliko je pa še drugih neposrednih vzrokov radi katerih se mnogi naveličajo življenja. Nam gre pred vsem za zadnje vzroke, iz katerih neposredni kot mladike poganjajo. In med temi je nedvomno na prvem mestu materialistično svetovno naziranje in materializirano življenje, ki sta grešna otroka grešne enostranske, brezbožne moderne kulture.

Materijalisti, katerih je danes na milijone, so si pogasili vse zvezde na nebu. Kako ljubko so jim nekdanj sijale v noč njih življenja in pomežikavale, kot bi jih hotele reči: O, vi utrujeni potniki po solzni dolini, nič ne obupavajte, tu gori nad nami je vaša jasna domovina, ožarjena od večnega Sonca. Le še malo, samo en časek še potrpite, pa vam to Sonce, ki ne pozna zatona, vzide in razbežale se bodo vse pošasti, ki vam zastavljajo vaša temna pota življenja. Zvalila se bo mora z vaših src, ki jim kar ne da več dihati in svobodno bodo zopet zadihala v večni blaženosti. Tega sladkega upanja, često edine svitle zvezde, materijalist več nima. Termometer življenja mu pade na ničlo in potem res ni čuda, če mu postane nezno breme, ki se ga sam otrese.

A to tragično dejanje je navadno posledica daljšega procesa. Ko je kdo obrnil svoje oči od onstranskega raja in ga s socialistom Beblom prepustil angelom in vrabcem, začne njegov pogled iskati tostranskega zemskega raja. Človeško srce je pač ustvarjeno za srečo in raj. Ta težnja mu je nujna in se ne da izruvat. Če mu kdo zaustavi pot proti pravemu raju, zahteva nadomestka. Zato se taki čez glavo vržejo v lov za zemskim rajem. V vseh mogočih užitkih, nižjih in višjih iščejo utehe svojemu nenasitnemu hrepenjenju po sreči. Kajpada pri tem divjem lovu le mavrico love. Ko bi mogli vloviti tudi vso končno srečo, s katero razpolaga svet, kar je pa le redkim,

če sploh komu mogoče, bi srčnemu hrepenjenju po sreči še ne bilo zadoščeno. Kajti vse končno dobro, in to je vse časno dobro, ne more izpolniti hrepenenja po neskončnem dobrem, ki je lastno človeškemu srcu.

Pri tem lovu za nadomestnim rajem pa ti lovci delajo še druge usodne napake. Vsako sredstvo jim je dobrodošlo v dosego zaželjenega cilja. Če si je treba tudi z goljufijo, poneverbo, tatvino, ropom, ubojem in podobnimi takimi temnimi sredstvi pomagati naprej do tega namišljenega raja, kaj za to, da ga le dosežejo. Saj moralno ali nemoralno, to vprašanje zanje kot materialiste ne obstoja. Da jih le ne zaloti roka pravice. A tudi vest je nekaj naravnega, ki se pač da otopiti, ne pa ubiti. Kljub vsemu prigovarjanju in prepričevanju, da je moralno vse, kar je koristno v dosego kakega cilja, ona obsoja, kar je nemoralno ter grize in kriči, če se ji kaj takega naprti. O to teži, tišči kot Aškerčevega Vida prestavljen mejnik, ki ga je ponoči nazaj nosil. Če tak nesrečnež poleg tega še nikogar nima, da bi mu mogel te svinčene vsedline srca brez strahu zaupati in se tako vsaj deloma razbremeniti, ni čuda, če poseže po samomorilnem orožju in se na ta način reši tega pekla. Tu pekel, tam nič, tako sklepa in samomor je po njegovi logiki sklenjen. Na ta račun gre stotisoče samomorov. Nemški filozof Paulsen, ki je sicer samomor v gotovih slučajih zagovarjal, je prav zadel, ko je dejal: "Samomor je navadno nečeden konec nečednega življenja."

Vem, da ne gredo vsi samomori na ta račun. So tisoči in tisoči drugih samomorivcev, ki jih ni moralna krivda in po njej obtežena pekoča vest pognala v prostovoljno smrt. Razni drugi križi in krize so jih strle in jim vzele veselje do življenja. Temu ga je zastudil gospodarski polom, onemu neozdravljiva bolezen. Drugemu večni domači prepiri. Zopet drugemu skrb za vsakdanji obstanek. Tretjemu smrt katerega dragih. In še toliko in toliko sličnih vzrokov. Ti se navajajo kot neposredni vzrok samomora, v kolikor so v posameznih slučajih znani. Kajti pogosto je rečeno, da si je ta ali ta sam končal življenje iz neznanega vzroka. A zadnji vzrok je tudi v teh slučajih navadno pomanjkanje vere oz. nevera.

Nihče se sam ne konča, dokler so mu odprta vrata življenja. Nagon samoohrane, ki si ga ni sam le še ena vrata, skozi katera se lahko reši iz zagat dal in si ga vzeti ne more, ga sili, da se oprime zadnje bilke in obdrži na površju. Šele, ko ne vidi nikakega izhoda več in nikake bilke, ki bi se je oprijel, poseže po samomorilnem orožju. A ko bi imel vero, bi mu termometer življenja nikdar ne padel na ničlo. V luči vere je še tako bedno in

navidez neznosno življenje še vedno vredno življenja. Če so vsi drugi izhodi iz krize zapahnjene in je zadnja bilka splavala po vodi, vera še kaže na rešivna vrata, še proži rešivno desko. Seveda le tistemu, kdor jo ima. Kdor je nima, temu ostane pač le samomor. Pa po lastni krivdi, ker si je ta vrata sam zaprl in sam vrgel od sebe ponujano rešivno desko.

So še drugi tisoči samomorov, ki jih smatramo za nesrečne slučaje. V trenutku usodnega dejanja dotični niso več videli izhoda, ki jim ga

Masaryk

Predsednik Češke, ki je v prejšnjih letih v posebni knjigi prav neumno zagovarjal samomor.

je kazala vera. Niso več videli rešivne deske, ki jim jo je ona ponujala. Um se jim je omračil in jim zatemnil vsako zvezdo rešnico. Take samomorivce navadno le pomilujemo, a jih ne obsojamo. Pa če bi preiskovali, kako so dotični igrali igro življenja, katere zadnje dejanje je bil samomor, bi odkrili, da jim pretečeno življenje ni bilo resna drama, ampak razposajena burka, morda v

naravnost kričečem nasprotju z vero in moralo. Tako bi končno prišli do zaključka, da so dotični s samomorom plačali zadnji strašni davek ali Veneri, boginji nečistosti, ali alkoholu ali kakemu drugemu maliku, ki so mu v mlajših letih zažigali kadilo. Tedaj je bil zopet zadnji vzrok nevera, vsaj praktična nevera in nemorala.

Splošno lahko z mirno vestjo lahko rečemo, da je epidemija samomora kot taka, otrok nevere in nemorale oz. brezverskega materijalizma, kot smo zgoraj dejali. Samomori, ki ne gredo na ta račun so razmeroma redki, le slučaji nalezljive bolezni, ne pa epidemija.

Temu bi znal kdo ugovarjati, češ, ko bi bilo to res, bi ta epidemija razsajala samo med brezverci, nê pa tudi med vernimi, kar vsi vemo, da ni res. Jako jalov ugovor, ki ga je kaj lahko zavrniti. Priznamo, da se je ta epidemija globoko zajedla tudi v pripadnike raznih veroizpovedanj, ne izvzemši katoličane. Toda biti na zunaj pripadnik kake vere in isto tudi na znotraj priznavati ter po njej in iz nje živeti, med tema dvema je velikanski razloček. Vsaka vera, vsaka cerkev je drevo, ki ima poleg bolj ali manj bujno zelenih vej tudi suhe, ki ne dobivajo več nikakega soka iz njegovih korenin in debla. Vendar jih dotična vera oz. cerkev še ni odžagala in tudi same še niso odpadle. Poglejte n. pr. naše slovenske socialiste in druge brezverce. Sorazmerno redki so, ki bi formalno odpadli od katoliške vere in cerkve, v kateri so bili rojeni in vzgojeni. Še redkejši so taki, ki bi jih Cerkev sama izobčila. Vsi ti so tedaj na zunaj še katoličani. Njih samomori in kar še protipostavnega zagreše, gredo tedaj na račun katoličanov.

Statistika samomorov z ozirom na vero ne govori proti, ampak za naša izvajanja. Čim več žive vere je v kakem veroizpovedanju, cerkvi, tem manj samomorov. In nasprotno, čim manj žive, praktične vere v kakem veroizpovedanju, cerkvi, tem več samomorov. Katoliška vera in cerkev kot najčistejša in najbolj živa, šteje nasplošno najmanj samomorov. Njej sledi med krščanskimi veroizpovedanji in cerkvami razkolništvo. Potem pridejo krivoverske krščanske sekte, kot protestantizem s svojimi neštetiimi ločinami. Protestantizem je marsikaj blažilnega, tolažilnega in razbremenilnega kot n. pr. spoved zavrgel in kar je še ohranil, vedno bolj prehaja v zgolj zunanje forme. Zato je število samomorov med protestanti poprečno najmanj dvakrat tako visoko, kot med katoličani. Statistične tabele to dokazujejo. To tedaj drži, nevera in navadno z njo združena nemorala, ste najbolj redovitni materi samomorov.

(Pride še.)

REV. ANTON SCHIFFRER --- SREBRNOMAŠNIK

20. FEBR. 1910 — 20. FEBR. 1935.

Rev. Anton Schiffrer je bil rojen dne 14. junija 1885 v Stari Loki na Gorenjskem, kot sin kmetijskih staršev. V družini je bilo 6 otrok, 4 bratje in dve sestri in domača streha za vse je bila premajhna.

Trije izmed bratov so se po dokončani ljudski šoli, zapujoč v lastno energijo, razkropili po šolah in po bridkih življenjskih izkušnjah in trdih bojih dosegli svoje cilje: dva sta sedaj duhovnika v Ameriki, eden je železniški uradnik v Zidanem mostu, četrti pa je ostal doma, kjer gospodari nad domačijo. Obe sestri sta umrli.

V Ameriko je prišel današnji jubilar 1. 1906 ter je po dokončanih semeniških študijah v St. Paulu bil 20. februarja 1910 posvečen v mašnika. Novo mašo je pel v cerkvi sv. Štefana v Chicagu, kjer je takrat župnikoval pok. Rev. Anton Sojar. Mladi duhovnik je nato odšel v Rock Springs, Wyo., kjer je pozneje ustanovil slov. župnijo sv. Cirila in Metoda in prebil tam pod zelo neugodnimi okoliščinami celih 17 let, dokler ga bolezen ni prisilila, da je spremenil preostro gorsko klimo v Wyominških hribih in prišel v Milwaukee. Tu je sprejel mesto hišnega dušnega pastirja St. Mary's bolnice, kjer opravlja to službo že zadnjih 7 let.

Posledice naporov v Wyomingu občuti še danes na svojem zrahlanem zdravju. Kljub temu, da živi med tujci, proč od rojakov, se vendarle vedno živo zanima za vse naše gibanje, pomaga in podpira z nasveti kjerkoli more, a aktivno zadnje čase ne posega nikamor. Ena največjih njegovih zaslug na polju organiziranja našega ženstva, je poklic v življenje sedanje Slov. Ženske Zveze, pri čemer je iz svojega skromnega ozadja igral neomajno vlogo.

Vsled svoje visoke inteligence ter razumevajočega, vseh ozkosrčnih predsodkov in napetosti prostega srca, širokogrudnosti in temeljitega poznanja človeške duše, za katero najde vedno pravo besedo, uživa med vsemi ki ga poznajo — tudi med eventualnimi političnimi nasprotniki — samo spoštovanje in respekt, ki ga ne kali ničesar.

Zato smo uverjeni, da se bo vsak, ko bo zaznal za današnji jubilej tega moža, brez oklevanja pridružil našim čestitkam in mu iskreno zaklical: Še na mnogo let!

* * *

K zgorajšnjim čestitkam se iskreno pridružuje tudi list "Ave Maria", ki mu ob njegovem srebrnem jubileju mašništva izreka najpriskrnejše čestitke! Naša iskrena želja je, da bi mu dobri Bog dal dobrega zdravja, da bi dočakal še zlati in biserni jubilej!

JUBILEJNO LETO SE KONČAVA

Sveto leto, ko se spominjamo, da je preteklo 19 sto let odkar nas je Gospod odrešil, gre h koncu. V zvezi s tem spominskim letom so bile za ves svet podeljene posebne duhovne dobrote.

Predvsem popolni odpustek, ki ga prejmeš lahko zase in za rajne. In sicer tolikokrat kolikorkrat izpolniš vse pogoje, ki so bili v ta namen postavljeni.

Dobra dela, ki jih moraš opraviti so: sv. spoved, sv. obhajilo, trije obiski štirih cerkva, ki so v ta namen bila odločena in posebne molitve, ki jih opraviš med temi dvanajstimi obiski.

Spoved je prvi pogoj. To spoved moraš opraviti, četudi nimaš težkega greha na vesti. K spovedi torej moraš. Četudi imaš le majhen greh. Opraviš pa lahko to pobožnostno spoved pred obiski, med obiski, ali po obiskih določenih cerkva. Velikonočna spoved v ta namen ne velja.

Sv. obhajilo: Tudi obhajilo lahko prejmeš pred obiski, po obiskih ali med obiski. Velikonočno dolžnostno obhajilo ne velja v ta namen. K obhajilu moraš še enkrat. Velja pa sveta popotnica za bolnike, ki so prikrovani na bolniško posteljo.

Obiski cerkva. Dvanajst posebnih obiskov moraš opraviti. Kjer so posebna določila v škofijah, se informiraj. Katere cerkve so bile odločene v ta namen. Skoraj po vseh škofijah je bilo določeno, da je ena teh cerkva stolnica v mestu, župna cerkev in dve sosedni cerkvi. Za tiste, ki stanujejo v mestih, kjer je stolnica. Za tiste, ki so izven mesta, pa velja, da obiščejo svojo župno cerkev in tri sosedne, vsako po trikrat seveda. Kjer je samo ena, cerkev v sosesčini tvojega mesta, ali kraja, obiščeš to cerkev dvanajstkrat, če sta dve, vsako po šestkrat, če so tri, vsako po štirikrat. Opraviš lahko ta obisk bodisi na enkrat s tem, da greš iz cerkve in se po petih minutah vrneš vanjo, ali pa da obiščeš cerkve na posebne dneve.

Tisti, ki žive v samostanih in bolniških zavodih, lahko opravijo svoje obiske v privatni kapeli. Kakor redovniki in redovnice, ki nimajo prilike, da obiščejo druge cerkve.

Bolniki in starejši, ki so priklenjeni na dom in vsi, ki iz važnih vzrokov ne morejo napraviti teh obiskov, naj se obrnejo na svojega spovednika, da jim dovoli olajšavo.

Molitve. Pri vsakem obisku moraš moliti posebne predpisane molitve in sicer na kraju, kakor predpisi določajo.

Pred altarjem, kjer je shranjeno Najsvetejše moliš po šest očenašev, šest češčena marij in častbodi, zadnji očenaš po namenu sv. Očeta.

Pred podobo križa opraviš trikrat veroizpoved ("Verujem v Boga Očeta...") s pristavkom na koncu zadnje veroizpovedi: "Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil."

Pred podobo Matere božje moliš sedem češčenamarij v spomin njenih sedem žalosti in dostaviš molitev: "Spomni se o Gospa moja in mati moja, da še nikdar ni bilo slišati..." Če te molitve ne znaš ali je najti ne moreš, bo veljala tudi druga molitev Mariji na čast, kakor n. pr. "Češčena bođi kraljica."

In zopet greš nazaj k velikemu altarju, kjer še enkrat moliš vero kot izpoved svoje vere v Boga Odrešenika.

TRETJE VOJNO POROČILO

Ostra zima je naše vojne operacije nekoliko zavrla. Če si v nevarnosti, da boš vsled strupene mraza ušesa ali nos v roki domov prinesel, je najbolje, da doma sediš, če le moreš. In v takem položaju je bila naša severna križarska armada. Ne bilo bi pa prav kar do spomladi čakati. Ker naši konkurentje ne poznajo nikakega premirja, ga tudi mi ne smemo poznati. Ali ne čujete od vseh strani bombardiranja? Če zanje ni premrzlo na fronti, pa naj bi križarji v zapečku čakali ugodnejših dni. Pravi križar je junak. Nobene vojske v zgodovini niso videli tolike požrtvovalnosti in svetega navdušenja, ki jim je pomagalo preko vseh ovir, okt križarske.

Potomka teh junaških križarjev je MRS. JENNIE JELENČIČ, Chicago, Ill. Ona si je najbrž takole mislila: Gorjanci tam gori v coloradskih in wyominskih gorah so se za svojimi snežnimi zakopi lepo vsedli na svoje lavorike, češ, nas zaenkrat ne more nihče "bitati". Na pomlad bomo začeli pa naprej prodirati. Jaz bom tem polhom že pokazala. Pa jih je presenetila in vse posekala. Danes naša križarska armada nima moškega vrhovnega poveljnika, ampak žensko, Mrs. Jelenčič. Iz polkovnice je avanzirala v generalko. Postala je njena prva generalka. A se zdi, da ima že eno rivalko gori v Milwaukee, Wis., Mrs. Lucijo Gregorčič. Ta je pravi Hindenburg, ki zna nasprotnika izvabiti v zasedo in ga pošteno naklestiti. Tisti, ki so se z njo že merili, bi nam vedeli povedati, kako jih je oropala zmage, ko so mislili, da jo imajo že v žepu. Od zadnjič je z narednice napredovala kar v stotnico. Še dva taka skoka, pa se bo z Mrs. Jelenčič pomerila za palmo.

Kaj je pa z našo gorenjsko republiko na "Železnem obroču"? Ali igra vlogo medveda, ki je na svečnico malo pokukal iz svojega brloga, potem je šel pa nazaj spat? Nobenega glasu še ni od nje. Drugače je pa tako narodno zavedna in solidarna, da si osvaja mestne uprave in celo županske stole. Vedno smo jo smatrali za železo-betonsko trdnjavo Ave Marije, kjer bo ona morda enkrat našla zadnje zatočišče. Kajti "Železni obroč" je s svojim povezanim vencem slovenskih naselbin takorekoč Slovenija v malem. Smo se mar varali?

Forest Cityja tudi še pogrešamo. Menda še ni pozabil, da je bila "Ave Maria" prvi njegov

narodni župnik. S kolikim veseljem jo je pozdravil, ko je prvič, vsa skromna, prišla v naselbino. Seve Mrs. Margaret Svete, njene prve navdušene zastopnice, ni več. Že počiva na tamkajšnji božji njivi. Mrs. Gerchman, njena poznejša agilna zastopnica, ni več Forestcitčanka. A sigurno je tam še dosti slovenskih žena njunega duha. Upamo, da bomo kmalu mogli katero pozdraviti v častniškem zboru. Majnarji ne smejo biti samo gmajnarji.

Za slovenski Pittsburgh smo se zadnji čas že bali, da bo prešel v tuje roke. V tem slučaju bi ne mogli kaj prida od njega pričakovati. A vendar se zaenkrat to še ni zgodilo. Dobil je celo navdušenega slovenskega voditelja Rev. Kebeta. Gotovo je Mr. Golobiču, staremu navdušenemu apostolu "Ave Marije", to dalo novega poguma. Tudi on se ne bo zadovoljil s kakimi par koščeni zvezdami.

In "prijatelj zvonov" tam v La Sallu! Kedaj bo začel potrkavati k srebrnemu jubileju "Ave Marije"? Sicer čujem, da zadnje čase nekaj boleha. Pa Pečani so žilavi. Upam, da ga bo pomlad zopet dvignila. Malo bo zapel, malo poklenkal, in noge bodo zopet mlade. Še "jamrovce" bo v dobro voljo spravil in se postavil na čelo križarskemu regimentu.

Do srede februarja je bilo vojno stanje sledeče:

ČASTNIŠKI ZBOR:

Generalka	16 Mrs. Julia Jelenčič, Chicago, Ill.
Generalni major	11 Mr. Ivan Kaplan, Leadville, Colo.
Generalni brigadir	10 Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyoming.
Podpolkovnica	8 Mrs. Mary Meglen, Pueblo, Colo.
Stotnik(ca)	6 Mr. Mich. Tomšič, Houston, Pa.; Mrs. L. Gregorčič, Milwaukee, Wis.
Nadporočnik	5 Mr. Ig. Trunkel, Great Falls, Mont.
Poročnica	4 Mrs. Marg. Plantan, West Linn, Ore.
Vojni kurat	5 Rev. Marcel Marinšek, OFM. Nove naročnike mu je naklonila Mrs. Margaret Kogovšek, Cleveland, O.

PODČASTNIŠKI ZBOR:

Korporal 1 Mr. Ciril Fisher, Elmhurst, Ill.; Mrs. Mary Grum, Forest City, Pa. Ostali podčastniški zbor kot zadnjič.

RDEČI KRIŽ:

Novi člani: \$7.50 Mr. Marko Bluth, Joliet, Ill. \$2.50: F. Levstick, Woodhaven, N. Y. \$2.00: S. Jenko, Bulger, Pa. Po \$1.00: M. Lavš, San Francisco, Cal.; J. Kostelic, Eveleth, Minn.; K. Prestopic, Stauton, Ill. Pa 50c: M. Brišar, Chicago, Ill.; M. Tomec, New York City.

Velika noč se bliža. Pred oči mi stopajo prizori velikonočnih juter nekdanjih dni. Po slovesni 10. sv. maši, ko so se ljudje vsipali iz polnih cerkva, so se fantje od fare postavili na svoj prostor. Med njimi je bilo vedno tudi nekaj vojakov "urlaubarjev". Kako so se posta-

vili v svojih novih uniformah. Vse jih je gledalo in se pomenkovalo, čegav je kateri, ker ga na prvi pogled kar ni bilo poznati. A najbolj so se postavili tisti, ki so se jim kake zvezde svetile pod vratom. Ne le sami in njih domači, cela fara je bila ponosna nanje. Tudi naš generalni štab bo za praznike dajal dopuste. Dobili ga bodo samo tisti, ki se bodo mogli najmanj kot "kaproli" postaviti.

Za generalni štab:

REV. HUGO BREN, O.F.M.

IZ UPRAVE

Ravnokar razpošiljamo pisma z opomini vsem tistim, ki že leta dolgujejo. Mnogo in mnogo je takih, ki so pozabili, da Ave Marija nima nobene zlate jame, iz katere bi lahko zajemala v hudih časih in zalagala za tiste, ki redno ne plačujejo svoje naročnine. Sedaj bo treba to stvar urediti. Veliki so mesečni stroški zanje, danes so višji kakor kdaj popreje. Prav bi bilo, da naročniki to uvidevajo in poravnavajo naročnino sproti.

Poslali smo vsem, ki dolgujejo, opomin, v katerem jih prosimo, naj za božjo voljo povedo, ali hočejo še ostati na našem imeniku ali ne.

Res je, potovalni zastopnik hodi naokrog, toda v vse naselbine ta potovalni zastopnik ne more, ker so ali preveč oddaljene, ali jih je pa tako malo naročnikov v kraju, da se mu ne splača plačevati stroškov za železnico in voznino. Taki naj vendar plačajo, ali pa vsaj povedo, da bodo plačali v doglednem času. Nobenega ne bomo več ohranili na naši listi, če se ne ob izpovedal, ali hoče ostati naš naročnik, ali ne?

Dosti dolgo smo čakali, pričakujemo, da se naročniki oddolžijo listu.

Oproščeni so vsake krivde zamude tisti, ki so res hudo prizadeti, takim bomo tudi še naprej pošiljali list. Toda tisti, ki se za slabimi časi samo skrivajo, niso vredni nobene podpore, nespametno bi bilo, da bi zalagali za take iz sklada, ki ga plačujejo dobri in točni naročniki.

Vsakemu opominu smo priložili tudi kovertu, katere se lahko vsak naslovljenec posluži, ko piše v Lemont.

Naslov naše Uprave je: Ave Marija, 608 P. O. Box — Lemont, Illinois.

* * *

DAROVI

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali: M. Svigel 50c.

Za lučke so poslali: P. Mikula 50c, M. Barle \$1, M. Sellack \$1, A. Gantra 50c, R. Korn \$1.

Božični dar: Družina Tomsic \$1.

Dar za samostan: A. Bregar \$10, A. Sustarich \$2.

Za sv. maše so poslali: M. Kremžar \$1, L. Bozic \$1, J. Pintar \$1, M. Barle \$11, M. Kobal \$1, I. Merkur \$5, C. Fisher \$1, M. Zore \$1, L. Raddell \$1, M. Grum \$1, M. Svigel \$4, A. Zagorc \$2.50, K. Cesar \$1, J. Meglen \$1, A. Nose \$1, J. Molek \$1.

Dar za kruh sv. Antona: M. Barle 50c, J. Grabonshik 50c, N. N. \$2.15, P. Potočnik \$5, M. Collins \$10, F. Dulle \$2.50, T. Keržnik \$5, G. Močni \$1, H. Rentar \$1, T. Henness \$5.

* * *

ZAHVALE

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj, Frideriku Baragi in sv. Tereziji za uslišano prošnjo. Bila sem v hudi stiski. Toda Bog mi je po teh priprošnjikih pomagal.

Ana Dolinšek, Galesburgh, Ill.

Javno se zahvalim Mariji, sv. Tereziji in misijonarju Baragi za uslišano prošnjo. Hudo sem bila bolna, tako da so zdravniki že obupavali nad menoj. Toda hvala Bogu so se vsi zmotili, ozdravela sem.

Margareth Patelli, Bronx, N. Y.

* * *

V GOSPODU SO ZASPALI:

Katarina Hotujec, Kansas City, Kans.; A. Kostelic, Cleveland, O.; Mary Kremesec, Chicago; A. Kosmerl, Chicago; Mary Baskovec, Chicago. Vsem tem in drugim pokojnim naročnikom našim naj podeli Vsevečni blaženi mir in pokoj. Naj v Gospodu počivajo.

ZAHVALA Z GRIČKA ASIZIJ

Dolžnost nas veže, da se zahvalimo vrlim našim rojakom v Willardu, ki so nam po Mr. J. Pekol darovali krompirja in drugih poljskih pridelkov. Martin Matkovič, druž. Puckel, Mike Podobnik, Frank Gusar, Joe Rakovec, John Dolenc, Mr. Koscak, Frank Zupanc, Valentin Geros, John Petkovšek, John Snedic, Frank Kokol, Frank Perovšek, John Gregorič, Agnes Jordan, Joe Bukovec, Mike Artas, Matej Ruzich, Mr. Stancar, Martin Matkovič, Mrs. Parkel, Mike Podobnik, Mrs. Seliškar, Frank Gosar, Alojzij Kosčak, Valent Jeras, John Petkovšek, John Snedic, Frank Kokol, Frank Perovšek, Agnes Jordan, Joe Bukovec, Mike Artač, Math Ružič, Joe Stancar, Anton Trunkel, Anton Debevc, Peter Žagar, John Bajuk, Mrs. Fortuna, Mr. Prme, Joe Perko, Mrs. Perko, Mrs. Hribar, Frank Volk, Paul Oblak, John Morgol, Mr. Čampa, Frank Lunka, Mrs. Lunka, Frank Froncel, Frank Lesar, Anton Merkun, John Pernič, Ludvik Perušek, Frank Morgol, Mary Snedic, Mrs. Zell, Mrs. Stanley Pekol, Mrs. Lunka, Helen Pekol, Jos. Pekol, John Zupančič, Tony Toley.

Nadalje so darovali: Mary Drčar iz Kansas \$5.00 za premog. Darovali so tudi Mr. Jones Joyce \$5.00, Mr. Prišel \$5.00, Mr. Stepanič \$2.00, Mary Zewis \$2.00, Mary Svete \$2.00, Julia Frank \$3.00, Schneider \$2.00, Banbich \$1.00, N. N. \$5.00. Jubilejni dar \$5.00 je naklonila samostanu Mrs. Magd. Brišar, Mrs. Trinko \$1.00.

Sestre sv. Frančiška v Lemontu, Ill.

VAŽNO NAZNANILO NAŠIM SOPOTNIKOM V DOMOVINO

Tistim, ki so se že oglasili za našo skupno potovanje in onim, ki se že bodo, pišem le-to oznako.

Radi važnih vzrokov smo spremenili parnik za to potovanje. Ne bomo šli na Normandije ampak na Champlain, ki odpotojuje iz New Yorka že 15. junija in pridemo v Ljubljano dne 24. zjutraj.

Vzroki so pa ti: Normandija bo prenapolnjena s potniki in ne moremo pričakovati, da bi dobili boljše kabine in mesta. Potem je z novimi parniki sitnost, ker hočejo doseči rekord v času, da je

merne in nizke v primeri s cenami, kot so bile časih. Tja in nazaj se boš lahko pripeljal za denar, ki si ga pred leti izdal samo za pot v Ameriko.

Champlain je eden večjih parnikov francoske linije, ki ne zostaja za najmodernejšimi parniki. Tretji razred na tem parniku ima najudobnejše kabine in vse komodnosti, ki si jih časih lahko pričakoval samo na velikih parnikih in v prvem ter drugem razredu. Če se nas zbere dobra skupina, bomo lahko sami svoji gospodje v tem razredu. Prostorov ima ladja blizu 130 v

nosti ognja takoj zapro pot vsaki nezgodi. Imenuje se parnik po znamenitem governerju Kanade, Champlainu, ki je v 16. stoletju pomagal odkrivati nove kraje in je ustanovil znamenito kanadsko mesto Quebec.

Kje ste še drugi potniki? Ali bo treba res z lučjo stikati za vami, kakor za murenčki v zemlji, ki bi radi že skočili v dan, pa se zime boje. Čim preje se prigrasite, tem bolje za vas, kdor prvi pride, prvi melje. Dobro število jih je že, toda jih je gotovo še več, ki bi radi šli. Priglasite se sedaj. Res je, mnogo še pride lahko vmes dotlej, toda vedno imaš še čas, da se premisliš. Rezerviraj si mesto. Aro, ki jo plačaš \$(10.00 za tretji razred, \$20.00 za turistovski razred) lahko vedno dobiš nazaj.

Slišim, da se tudi že po drugih mestih, kakor v Clevelandu zanimajo za naše potovanje. In v Wisconsinu jih bo tudi nekaj v kratkem času privolilo v to veliko skušnjava snidenja z domačimi in domovino. To bo skupina. To bo veselje.

Prečitajte še naslednje informacije o parniku in o celem potovanju in drugih važnostih, ki so pri takem potovanju. Podajate informacije agentura francoske linije. Odločite se čimprej. Vsa nadaljnja pojasnila dobite pri spodaj podpisanih.

Linija. Največ Slovencev je prišlo v to deželo po Francoski liniji. Ravno tako jih je v stari kraj največ potovalo po Francoski liniji. Ta linija jim je najbolj znana in na njej se počutijo "doma".

Parnik. V prvi vrsti je bilo treba gledati, da pridejo potniki pravočasno za shod. Dalje je v sedanjih časih treba gledati na vsak dolar. To velja tudi za potovanje. Zato je bilo

Parnik Champlain

vse nervozno. Lahko se pripeti, da se nazadnje zamudimo kje in ne bomo prišli pravočasno. Potem pa tudi ta neznosna naglica ne bo nobenemu dobro dela. Prideš v Havre, hajdi na vlak, iz Pariza zopet hajdi na drugi vlak. Kjerkoli bo treba prestopati, ne bomo imeli uro časa. Bo vse prevelika naglica in sila. Sila pa nikjer ni mila. Na Normandiji bo tako: Tretji, četrti dan, ko bomo ravno prestali morskega mačka, ko bi potniki začeli uživati dobroto morskega zraka in sonca, bo treba pa stopiti na suho. Tako bomo imeli pa še dobra dva dni časa, da se dobro zaveemo, da smo še pri življenju in da smo na morju.

Najvažnejši vzrok pa je ta, da je vožnja na tem parniku cenejša, veliko cenejša. Cene so pri-

tretjem razredu. Večina pa vlada. Glejmo torej, da si to večino dobimo. Zabavali se bote lahko tako v tretjem razredu, kakor če bi bili v prvem razredu. Imeli bomo lahko svoj pevski zbor, imeli bomo lahko svojo službo božjo. Kakor ena družina bomo vsi.

Champlain je star samo še tri leta. Težak je 28.000 ton, meri 650 čevljev in ima najpopolnejšo mašinerijo, ki ustreza vsem zahtevam. Potnikov nosi lahko tisoč tri in petdeset. Ima 625 prostorov v prvem razredu, 308 v turistovskem razredu in 130 v tretjem razredu. Mornarjev in uslužbencev je na ladji 575. Ima vsak razred svoj krov, imajo ladjic dovolj za vsako nezgodo, imajo avtomatične delujoče vratca na vseh kabinah, ki v nevar-

treba izbrati parnik, ki je "poceni", a obenem tudi moderen, udoben, hiter in preizkušeno zanesljiv. Tak parnik je "CHAMPLAIN", ki je šele tri leta "star". Spada torej med najnovejše parnike. — Iz New Yorka odpluje CHAMPLAIN s temi izletniki na 15. junija opoldne. Potniki gredo na parnik ta dan med 8. in 11. uro dopoldne.

**Tretji razred na Champlai-
nu.** Vsi potniki tretjega razreda so nastanjeni v kabinah z 2, 3 in 4 posteljami. Kabine so čiste, udobne in prostorne. V njih je tekoča topla in mrzla voda, električna razsvetljava, moderna ventilacija ter druge najmodernejše naprave. — V obsežni in krasni obednici se servira izborna hrana ob pogrjenih mizah.

Cene kart tretjega razreda. Od New Yorka do Havre \$84.50, od New Yorka do Ljubljane \$110.05, od New Yorka do Zagreba \$112.52, od New Yorka do Trsta \$104.50.

Cene retur-kart III. razreda. Od New Yorka do Havre \$153.00, od New Yorka do Ljubljane \$193.50, od New Yorka do Zagreba \$195.50, od New Yorka do Trsta \$182.50.

Turistični razred zavzema sedaj mesto nekdanjega drugega razreda; drugi razred je odpravljen na vseh linijah. Razume se, da je turistovski razred v isti meri izboljšán kakor je izboljšán tretji razred.

Cene kart turističnega razreda. Vožnja od New Yorka do Havre stane \$119, a retur karta pa \$215.00. (Nekatere kabine so \$2.50 dražje na vsako stran.)

Drugi razred na železnici v Evropi stane: od Havre do

Ljubljane \$42.96, do Zagreba pa \$47.05. Tako stane karta za turistični razred na parniku in drugi razred na železnici do Ljubljane \$161.96, do Zagreba \$166.05. Retur karta pa: do Ljubljane \$300.92, do Zagreba pa \$309.10.

Tretji razred na parniku in II. na železnici. Vožnja se lahko tako uredi, da potuje potnik na parniku v III. razredu, a na vlaku v II. razredu. V tem slučaju stane karta do Ljubljane \$127.46, do Zagreba \$131.55. Retur karta pa: do Ljubljane \$279.42, do Zagreba \$287.60.

Potovanje se lahko tako uredi, da potnik potuje na parniku v tretjem razredu, a po železnici v drugem razredu.

Cena kart za otroke. Otroci od 1. do 10. leta plačajo polovično karto tako v III. kakor v turističnem razredu. Otroci nad 10 let plačajo celo karto.

Davek na kartah. Pri vsaki karti je \$5 davka za U.S.A. Pri retur-kartah pa plačajo potniki, ki niso ameriški državljani, še \$8 glavarine (head tax). V turistovskem razredu pa plačajo potniki še francoski pristaniški davek \$2 za tja in \$2 za nazaj.

Potovanje od Havre naprej. Ob prihodu parnika v Havre čaka potnike poseben vlak, ki prepelje potnike do Pariza. Tu jih linija s posebnimi busi prepelje na drugo postajo, kjer dobe potniki posebne vozove ekspresnega vlaka, ki vozi do Ljubljane okrog 26 ur, do Zagreba približno 29 ur, a do Trsta 20 ur.

Potni list, permit itd. Vsak potnik mora imeti potni list od one države, koje državljanstvo

ima. Potniki, ki niso državljani Združenih držav, morajo imeti še povratno dovoljenje (permit) iz Washingtona.

Vse potrebne podrobnosti o potnih listih, permitih itd., se pošljejo vsem onim, ki se priglasijo za potovanje. Ravno tako se pošljejo tudi vsa druga pojasnila o vseh drugih zadevah potovanja.

Vsi rojaki so vabljeni, da se pridružijo temu skupnemu potovanju.

Rezerviraj si mesto. Da si takoj zasigurate mesto na parniku, ki bo vam po volji, priglasite se takoj na spodaj omenjeni naslov. — Takoj sedaj pošljí \$10.00, če hočeš mesto v tretjem razredu, \$20.00, če hočeš potovati v turistovskem razredu. Ta ara ti je zagotovilo mesta na ladji. Ostalo plačaš pozneje, kakor ti bo agentura naznanila.

Aro ti vrnejo, če tvoje načrte kak razlog prekriža. Marsikaj se lahko še zgodi do časa potovanja; pripeti se ti lahko nezgoda bolezní, pride kaka druga ovira. Do svoje are imaš v tem slučaju popolno pravico.

V domovino potujete skupaj. Nazaj grede pa si lahko izbereš drugi parnik, greš lahko nazaj s skupino, ali pa potuješ sam. Nekateri bodo ostali dalj časa v domovini, drugi se bodo morda že po šestih tednih vrnili. Glede časa povratka imaš popolno prostost, tudi parnik te linije lahko sam voliš. Morda se boš hotel vrniti na "Normandie"; svobodna bo tvoja volja.

Takoj piši na naslov: Mr. Leo Zakrajšek, 302 East 72nd Street, New York, N. Y., ali Rev. Aleks. Urankar, 1852 W. 22nd Place, Chicago, Ill.